rozsévač rozsievač

5

máj–květen
2019
ročník 88

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

» Člověče, buď Božím dítětem «

» Svatá přestávka «

» Krásny deň «

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý“ (Ex 20, 8).

Mládežnícka konferencia BJB 2019 –

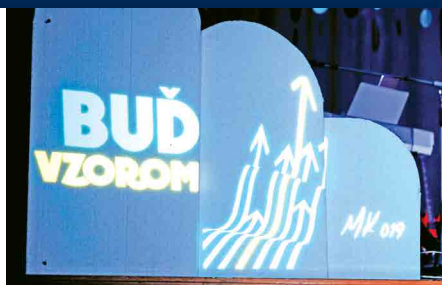

Ako to už tradične býva, na sklonku zimy sa konala tak ako každý rok celoslovenská baptistická mládežnícka konferencia v Banskej Bystrici. Mládež však prichádza aj z Čiech či Srbska.
Témou bolo heslo: *Buď vzorom*.
Konferenciu otvorila skupina *Viac ako* chválami, ktoré stáli za to. Radostné pesničky s plejádou hudobných nástrojov ako saxofón či harmonika zneli ako ozveny nebeských chvál. Prvú tému mal Marek Macák, obdarovaný kresťanský psychológ. Hovoril nám o tom, že sme dôležití, že naše miesto nikto nenahradí a že povinnou výbavou k službe nie sú vrásky, a preto môžeme začať už teraz.
Tiež prebehol seminár o sexe, športy, kaviareň a depo.
V sobotu nám zase hovorili, ako byť vzorom v reči, láske, správaní, vo viere a mravnej čistote. Na seminároch sme mohli počuť prednášky o aktuálnej téme homosexuality, ktorá ponúkala relevantné východiská, mohli sme sa dozvedieť o tom, ako hovoriť evanjelium jednoducho a prirodzene, ako ak evanjelizovať v kontexte kultúry, ako nájsť seba samého, ako nebyť skeptikom, pretože skepticizmus je rakovinou dnešnej doby, mohli sme sa dozvedieť niečo o obhajobe pravdivosti Biblie a prečo by sme sa nemali zahrávať s hriechom, resp. prečo je otázka, pokiaľ môžem zájsť, nebezpečná.

Hlavnú tému mal aj Dodo Michalec, ktorý hovoril tom, že Ježiš nás nielen zachránil pred niečím, ale aj pre niečo. Hovoril o viere, ktorá nás oslobodí od strachu z budúcnosti či od strachu zo súčasných okolností. Hovoril, že ísť za Ježišom skrýva nepoznané požehnanie a že naše obety budú stáť za to. Posledným seminárom bola téma komfortu ako modly dnešnej doby. Štyria rečníci hovorili o tom, ako mladí ľudia na sociálnych sieťach strácajú čas, ako máme hrivny, ktoré potrebujeme rozmnožiť, ako máme povolanie, ktoré potrebujeme naplniť, ako už viac netreba snívať s otvorenými očami, ale zdvihnúť kotvy a vyplávať na hlboký oceán. Dawson Jones nám v nedeľu na zhromaždení s domácim zborom zase pripomínal, že

pri záchrannej misii sveta, do ktorej sme boli povolaní, nemôžeme zabudnúť na darcu, na to, že len s Ježišom sa to podarí, že z vlastných síl to nepôjde. Boha sme chválili aj s chválospevovou skupinou z Košíc, Hurbanova, Nesvad, Komárna a Bratislavy. Fungovala aj kaviareň, kde ste dostali kvalitnú kávu, koláče, a okrem toho sme mali jedinečné palacinky, ktoré vám upiekli pred očami.

Ráchel Orvošová

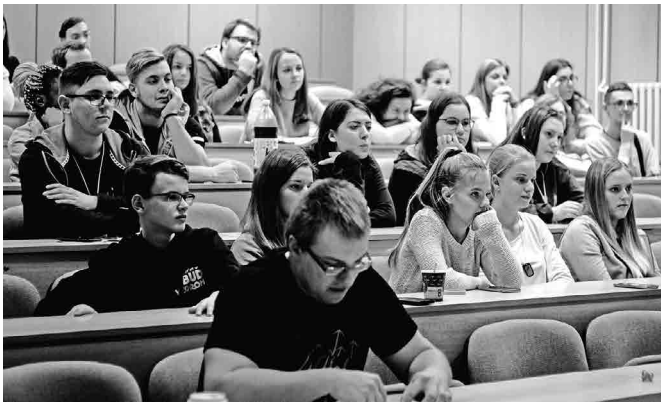

Obsah

Mládežnícka konferencia BJB 2019.....2
Vyhradiť si čas na vďaku.....3
Čtvrté přikázání.....4
Deset velkých svobod
Svatá přestávka
Člověče, buď Božím dítětem
i v 21. století.....6
Pojď ke mně na chvíli
Krásny deň.....7
Báseň o krásnej matke
Pán Bůh nás vším provedl.....8
Boh ma tam čakal.....9
Bratr kazatel Karel Kuc se dožívá 80 let....10
Každý má něco cenného.....11
Ako pokračujeme.....12
Nádej pre deti v Nepále.....13
Príbeh jedného obrazu.....14
Báseň: Jediná píseň.....15
Odvážna žena
Proč chodit oklikou?
Príbeh môjho uzdravenia/3.....16
Modlitby mojí babičky
Zakázané návštevy.....17
Maminčino požehnání
Křídla
JÁ JSEM
Totalita.....18
Jak mne Ježiš našel
Inzerát
Program 50. výroční konference Odborů
sester BJB v ČR a SR.....19
Recenzia knihy
Redakčné oznamy
Báseň: Matka sa vždy modlí.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 5/2019: 10. 4. 2019
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Ráchel Orvošová

Vyhradiť si čas na vďaku

„Pamätaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätiť! Šesť dní budeš pracovať a konať všetku svoju prácu. Siedmy deň je sobotný odpočinok pre Hospodina, tvojho Boha."

Dnes to nie je zďaleka také jednoduché ako kedysi. Obávam sa však, že takéto pocity má každá generácia. A každá generácia má zase svoje problémy, pred ktorými sa nedá utiecť, a neostáva nám nič iné, ako sa s nimi popasovať. Naštastie v tom nie sme sami.
Moja generácia a všetky po nás čelia problému svätenia nedele. Niekto to nazval najväčšou biedou súčasnosti. Nedeľa stráca svoje osobitné postavenie, pružnosť pracovného času a zrýchľovanie životného tempa spôsobuje, že v mnohých povolaniach je aj nedeľa pracovným dňom. A ak aj v nedeľu nepracujeme, často venujeme čas skôr voľnočasovým aktivitám ako chváleniu Pána. Počas nedele sa sledujú médiá či navštevuje kino, pre mnohých to je dobrá príležitosť na nákup, spánok, prechádzku či priestor venovať sa rodine. Zmena nastáva aj v obliekaní, pre nedeľu už nemáme vyhradené nedeľné šaty, možno si nedáme tepláky, ale ani oblek nie. Nedeľa je viac ako dňom Pána posledným dňom v týždni, miestom oddychu, duševného odpočinku a pokoja. Problém je, že to nestačí. Nestačí, aby bola nedeľa ďalším dňom, ktorý je venovaný zážitkovej kultúre či duševnému odpočinku. Nemala som rodičov, ktorí by ma dô-

sledne viedli k svätení nedele. Niekoľko rokov môjho detstva sa to dialo, ale potom sa postoj k nedeli stal benevolentným. Až teraz, keď som dospelá, vidím ovocie nezdravých návykov. A nielen to. Vidím, aké ťažké je brať nedeľu vážne a vyčleniť si čas pre jej plnohodnotné prežívanie. Keďže môj otec v nedeľu radšej spával, pretože v týždni ťažko pracoval, nadobudla som dojem, že ja sama a moje potreby sú dôležitejšie ako návšteva zhromaždenia. Pre moju generáciu je svätenie nedele výzva. Vnímam však, že to je zápas, ktorý je potrebné bojovať. Kde inde alebo ako inak nasýtiť svojho ducha, ak preň v týždni nemáme miesto. Kde inde hľadať odpovede ako pri Božích nohách, kde inde spočinúť a vložiť sa zas a znovu do Božích rúk, kde inde prijímať dobré od Boha a ďakovať a chváliť a tešiť sa a byť, len tak byť s Ním – ak nie v nedeľu v zhromaždení. Vlastne neviem, či to nutne a zákonite musí byť práve v nedeľu v zhromaždení. Či sa nám to páči alebo nie, svet sa tak zmenil, že niekedy sa v nedeľu nedostaneme do zboru, ale nutnosť vyhradiť si čas na oslavu Boha, vyhradiť si čas na vďaku a chválu ostáva.
Nijako inak sa nedá budovať životodarný vzťah s Bohom, len obetovať nedeľu (či niektorý iný deň) Jemu.

„Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý" (Ex 20, 8).

Čtvrté přikázání

Starozákonní texty:

„Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svoji práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý“ (Ex 20, 8–11).

„Pamätaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätiť! Šesť dní budeš pracovať a konať všetku svoju prácu. Siedmy deň je deň sobotného odpočinku pre Hospodina, tvojho Boha. Nebudeš konať nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj sluha, ani tvoja slúžka, ani tvoj dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvojich bránach. Veď Hospodin za šesť dní utvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich, a siedmy deň odpočíval. Preto Hospodin požehnal deň sobotného odpočinku a posvätil ho“ (Ex 20, 8 – 11).

Novozákonní texty:

A Ježíš jim řekl: „Sobota je učiněna pro člověka a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou“ (Mk 2, 27–28).

Povedal im teda: „Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu; preto je Syn človeka pánom aj nad sobotou“ (Mk 2, 27 – 28).

Deset velkých svobod

JÁ JSEM Pán, tvůj Bůh, budeš dodržovat den odpočinku!

Nemusíš se uštvat k smrti
ani neustálou prací
ani ustavičnou honbou za zábavou
ani starostmi –
ani strachem, že bys mohl něco zmeškat.
To vše tě přivádí jen do zhoubného napětí a bere ti všechnu radost ze života.
Já, všemohoucí Bůh, chci být tvým nitrem.
Drž se mne a tvůj život dojde naplnění.

Chtěl jsi, Pane, abych žil bez starostí.
Já jsem však nevěřil slibům, které jsi mi dal.
Měl jsem neustálý strach, že bych mohl něco zmeškat:
selhat při práci, být zkrácen při zábavě, nemít nic ze života.
Nyní prostě nemohu dojít klidu a žiji mezi lidmi, kteří jsou na tom právě tak.
A toto štvaní je stále vražednější.
Zasloužili jsme si, Pane, abys nás nechal zahynout v našem neklidu a abychom Tě ztratili navždy.
Neumíme si sami pomoci, Pane; buď však milostiv, ať opět nalezneme klid před Tebou.

„PAMATUJ NA DEN ODPOČINKU, ŽE TI MÁ BÝT SVATÝ!“

Jak vypadá neděle a můj odpočinek? Přidržuji se shromáždění Božího lidu, nebo se nechám z malichernosti zdržet od Božího slova? Slyším a čtu rád a věrně Boží slovo, nebo jen málokdy, nestále, ze zvyku? Vyhledávám obecenství s živými věřícími? Naslouchám ve ztišení Bohu, nebo utíkám Božím otázkám a vyhýbám se Pánu Bohu zapřažením do práce nebo svých zálib a požitků? Navštěvuji dle nařízení Božího slova nemocné, v nouzi a v trápení postavené lidi ve svém okolí, abych jim pomáhal, potěšoval je a četl Boží slovo? (Mt 25, 40; Jk 1, 27).

Svatá přestávka

(Ex 20, 8 –11, Mk 2, 27–28)

Den odpočinutí, šabat, je hebrejsky תבש a vychází z kořene ת-ב-ש který můžeme přeložit výrazem ustat, přestat, odpočinout. Šabat je tedy přestávka. Vychází ze základní koncepce stvoření světa zaznamenané na počátku Bible v První knize Mojžíšově – Genesis: ***„Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo.***
A *Bůh požehnal a posvětil* ***sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo“ (Gn 2, 2-3).***
V judaismu se jedná o nejdůležitější svátek, jehož nařízení nalezneme přímo v desateru Božích přikázání. ***„Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije ve tvých branách.***
V šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý“ (Ex 20, 8-11).
Na druhém místě, kde Bible připomíná Desatero – v páté kapitole Deuteronomia, je navíc připomenuta ještě skutečnost období zajetí v egyptském otroctví. Šabat se díky tomu stává i jedním ze znamení smlouvy o vysvobození mezi Izraelem a Bohem. Z dějinného pohledu na šabat až do doby Nové smlouvy jen krátce: V době královské máme pouze několik zmínek týkajících se šabatu a popisujících ho jako den, kdy se neprováděla žádná obchodní nebo pracovní aktivita. Během babylónského zajetí se pak dodržování šabatu stává jedním z charakteristických znaků judaismu. Eze-

chiel ve svém proroctví nabádá Izrael k dodržování šabatu a jeho zachování chápe jako symbol udržení svazku s Bohem (Ez 20, 12).
V poexilním období význam šabatu jako odděleného svatého dne dále rostl. Z původního dne odpočinku a radosti se stává den oddaný Bohu a jeden z předstupňů pozdějšího vykoupení. V rabínském judaismu se objevuje představa, podle které Mesiáš přijde, až bude celý Izrael řádně dodržovat a světit Šabat. Z toho je patrné, že nebylo vůbec jednoduché dodržet všechna nařízení, týkající se šabatu.
Z původního dne ztišení, upokojení, odpočinutí, přestání a radosti se spíš stal den jakéhosi stresu a neustálého hlídání sebe i druhých – pravý opak někdejšího významu. Ježíš při svém působení na zemi musel připomínat, že ***„Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu" (Mk 2, 27).***
Po uzdravení člověka o šabatu se musel Ježíš hájit**: *„Ptám se vás: Je dovoleno v sobotu činit dobře, či zle, život zachránit, či zahubit?" (Lk 6, 9).***
V celosvětovém pohledu má odpočinutí po šestidenním pracovním týdnu jistě velmi pozitivní význam pro dobré a dlouhodobé fungování jakékoliv lidské společnosti. Člověk je stvořen tak, že potřebuje odpočinutí. Potřebuje nejen pravidelný spánek, ale potřebuje i další periodický oddech, volno, dovolenou, svátek. I velká část stvoření využívá pauzu, vegetativní klid, ať už se jedná o zimní období, nebo třeba období sucha...
Proč je ale „Pamatuj na přestávku" zakotveno v 10 nejdůležitějších nařízeních, navíc na čtvrtém místě, hned za těmi, které se týkají samotného Hospodina a vztahu k Němu? Proč je přestávka, toto zklidnění a upokojení v životě člověka tak důležité? A že je důležité, poznáme i z toho, že Stvořitel dal svému lidu celou širokou koncepci odpočinutí. Nejen den odpočinutí, ale také rok odpočinutí, zvláštní svátky odpočinutí, místo, zemi odpočinutí. Vejít do odpočinutí bylo symbolem zvláštního Božího požehnání a spojení s Hospodinem.
Odpočinutí, přestávka, ustání jsou úzce spjaty s pokojem – shalom. Král David slyšel o svém synu následující slovo: *„Hle, narodí se ti syn. Ten bude mužem odpočinutí. Jemu dám odpočinout od všech jeho okolních nepřátel. Vždyť jeho jméno bude Šalomoun (to je Pokojný). Za jeho dnů poskytnu Izraeli pokoj a mír" (1 Pa 22, 9).* Pokoj, šalom, je součást Boží přirozenosti. O Gedeonovi čteme v Bibli následující: *„I vybudoval tam*

Gedeón Hospodinu oltář a nazval jej: Hospodin je pokoj (Sd 6, 24). Ne Hospodin dává pokoj, ale Hospodin **je** pokoj.
Melchisedech – byl jeden z předobrazů Ježíše Krista ve Starém zákoně: *„Je bez otce, bez matky, bez předků, jeho dny nemají počátek a jeho život je bez konce. A tak podoben Synu Božímu zůstává knězem navždy" (Žd 7, 3).* Melchisedech, který byl knězem Nejvyššího, byl zároveň Král Pokoje – Král Sálemu.
Je-li náš Bůh bohem pokoje, je-li On sám Pokoj, potom šabat – přestávka, patřící Hospodinu, je úzce spojen(a) s pokojem. Boží pokoj, ztišení, odpočinutí, přestávka, byly vždy neobyčejně potřeba pro obecenství s Hospodinem. Například, když andělé přinášeli Boží zvěst do životů lidí, přicházeli často se slovy „Neboj se", nebo „Pokoj vám".

Když Ježíš vysílal své učedníky se zvěstí Božího slova, dostali následující instrukce: *„Když vstoupíte do domu, řekněte: Pokoj vám. A budou-li toho hodni, ať na ně přijde váš pokoj. Nebudou-li toho hodni, ať se váš pokoj vrátí k vám" (Mt 10, 12-13).*
I zde pozdravení Shalom – pokoj vám, předcházelo zvěstování Božího slova. Shalom – pokoj je jistě víc, než jenom bezmyšlenkovitým „Ahoj", či „Dobrý den".
V naprosté většině listů, které se staly součástí novozákonního kánonu Božího slova, je před vlastní zvěstí ještě požehnání či nasměrování (*Milost vám a pokoj*).
Že bychom bez ztišení, zklidnění, pokoje, bez přestávky, nemohli přijmout Boží slovo? Že bychom nemohli mít správné obecenství s naším Stvořitelem? Vypadá to tak.
Šabat - přestávka je dimenze, která nám umožňuje správně rozumět Božímu slovu a mít obecenství s Hospodinem. Jakýkoliv nepokoj, narušení,... toto obecenství narušuje, protože Bůh je pokoj. Jakýkoliv strach toto obecenství narušuje, protože strach je rovněž opakem pokoje. (Asi proto je v Bibli tolikrát a tolika způsoby řečeno „neměj strach").
Nakonec ještě zůstává otázka: Proč nezůstal šabat – sobota hlavním dnem uctívání Hospodina i pro nás? Proč pro většinu křesťanů už dávno přešel den pracovního klidu ze soboty na neděli? (První známý výnos o zachovávání pracovního klidu v neděli pochází od římského císaře Constantina z roku 321 n. l.). Odpověď je pro mne následující: Naše příslušnost k Božímu lidu je a zůstává výhradně na základě oběti Božího syna Ježíše Krista. Veškeré důležité události, týkající se nového stvoření, se odehrály v neděli. Ježíš byl vzkříšen v neděli, v neděli se ukázal ženám i učedníkům, v neděli s nimi promlouval, v neděli seslal Ducha svatého. Proto se první den po sobotě brzy začal nazývat Dnem Páně (Zj 1, 10). První den po sobotě se scházela církev (Sk 20, 7). Pokud se tedy šabat stal v dobách Staré smlouvy jedním ze znamení smlouvy mezi Izraelem a Bohem, potom Den Páně je i znamením Nové smlouvy, zpečetěné krví našeho Pána Ježíše Krista. První křesťané byli Židé a jako takoví jistě dodržovali šabat. Ale po rozšíření církve mezi pohany vydal první Jeruzalémský koncil následující slovo zaznamenané v 15. kapitole knihy Skutků: *Toto jest rozhodnutí Ducha Svatého i naše: Nikdo ať vás nezatěžuje jinými povinnostmi než těmi, které jsou naprosto nutné: Zdržujte se všeho, co bylo obětováno modlám, také krve, masa zvířat, která nebyla zbavena krve, a konečně smilstva. Jestliže se toho všeho vyvarujete, budete jednat správně. Buďte zdrávi" (Sk 15, 28-29).*
Svobodu v Kristu připomínal apoštol Pavel křesťanům do Kolosis i následujícím slovem: *„Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jíte nebo pijete, nebo kvůli svátkům, novoluní nebo sobotám..." (Kol 2, 16).*
Kristus je Pánem nad sobotou. *„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!" (2K 5, 17).* To však neznamená, že by princip šabatu – přestávky nebyl platný. Naopak. Šabat byl učiněn pro člověka. Není to ale souhrn nařízení a předpisů, které si lidé ve snaze více se oddat Bohu sami domysleli. Nemusíme se bát rozsvítit světlo, uvařit oběd, ..., nemusíme počítat své kroky. Oddělený čas, čas pro Boha, však stále potřebuje naši spolupráci v ustání, upokojení se, ve ztišení. Ostatně Bůh nás stále zve do svého odpočinutí, přestávky. *„Neboť kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočine od svého díla, tak jako Bůh odpočinul od svého" (Žd 4, 10).* Odpočiňme od svých skutků a spočiňme v Boží svatosti.

(text a foto)
Ondřej Valenta

Člověče, buď Božím dítětem i v 21. století

„Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh...“ (5 M 5, 12–15).
Tak zní Boží čtvrté přikázání. Je napsáno v Bibli, Písmu svatém. A my, věřící, se Biblí řídíme, Biblí, nikoli tradicemi! Doby se sice mění, i zvyky a názory, ale Bible a její učení zůstávají v trvalé platnosti. Německý reformátor dr. Martin Luther to vyjádřil naprosto výstižně: „Bible není ani staromódní, ani moderní, Bible je Knihou Boží!“ A před ním velký český reformátor Mistr Jan Hus nejen prohlásil, nýbrž svým vlastním životem a mučednickou smrtí upálením potvrdil, že co je v Bibli napsáno, je Pravda pravdoucí. Té se máme jednoznačně držet a navíc ji velmi bránit! Ano, také slova Božího čtvrtého přikázání jsou **Boží** slova, tedy **navždy platná**. Co do svého rozsahu je toto přikázání nejdelším a nejpodrobnějším. A všechno je tu zdůvodněno tím, že sám Hospodin odpočinul v sedmý stvořitelský den od práce.
Mne osobně se až dojímavě dotýká okolnost, že je tu pamatováno i na ten tažný dobytek, na vola i osla (podle kralického překladu). V hebrejské Bibli to foneticky zní pro mé uši až útlocitně a něžně vůči těmto zvířatům. Hebrejsky to v transkripci zní takto: „vešórko, vahamórko“, to jest: „ a vůl tvůj a osel tvůj“ - budou odpočívat od celotýdenní lopoty polní orby a tahání těžkých břemen. A odpočine i poslední služka, sluha i ten, který tu je návštěvou.
Všichni mají mít účast na radosti ze svobodného volna při vzpomínce na vysvobození z utrpení v egyptském otroctví. Pán Bůh je nejen Stvořitelem všeho viditelného a neviditelného, nýbrž i Zachovavatelem svého díla. A je Pečovatelem i o tělo, o ducha i o duši. Bůh postavil člověka, živočichy a přírodu před mnohé úkoly, funkce a plnění různého poslání, ale dává k tomu všemu i předpoklady, uschopnění, sílu, i ten žádoucí a léčivý odpočinek.
Svěcení šabbatu byla Bohem určená sobota, sedmý den. Název je odvozen od sedmičky, v hebrejštině „šeba“. Proto se židovská sobota nazývá „šabbat“. Je to posvátný den odpočinku, svěcení a slavení.
Šabbat měl být Izraelem důsledně svěcen, a veškerá práce měla být zastavena. Lidé, spolu s dobytkem, měli odpočívat. Mělo se s díkůčiněním vzpomínat na záchranné vysvobození z Egypta. To je obsahem čtvrtého Božího přikázání v Desateru.
Jenže Izrael to v některých ohledech sám nevhodně a zle pokazil, takže celá věc svěcení soboty už neodpovídala Božím záměrům. Oni to všechno až fanaticky zpřísnili. Zakázali v sobotu například vařit oběd. Ten musel být uvařen už v pátek, aby se prý neznesvětila sobota. Dále v sobotní den nesměla být délka vycházky delší než určitý počet kroků atd. Pánu Ježíši bylo zakázáno v sobotu uzdravovat nemocné. Těmito milosrdnými činy v sobotu fanatické Židy přímo urážel, jak měli za to.
Mnozí kněží a vedoucí si počínali, jakoby oni byli nejvyššími pány a autoritami i ve věci svěcení soboty. Jenže nebyli. Ježíš jim odpověděl: **„Sobota je učiněna pro člověka a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou“ (Mk 2, 27-28).**
A zde se zastavíme u jiné otázky související se šabbatem. Jde o vztah mezi izraelskou sobotou a křesťanskou nedělí. Pán Bůh v Pánu Ježíši žádá milosrdenství a ne vražedný náboženský fanatismus. Přečteme si k tomu Mt. 12, 1-14. Také Lk. 13, 14-15.
A nyní pozor! Židé mají svůj „šabbat“, my, Kristovci máme svůj „den Páně“. Desaterem Božích přikázání jsme jistě požehnáni i my, křesťané. Je tu však velký rozdíl, který je patrný ve dvou bodech. Došlo tu ke změně dne a názvu. Svátečný den je ze soboty posunut na den první po sobotě, a má název „den Páně“, tedy den, kdy náš Pán vstal z mrtvých: „V neděli, první den po sobotě (Mk 16, 1-2). A shromáždění prvních věřících se zřejmě konala v neděli (1 K 16, 1-2).
Pán Ježíš totiž není jen Pánem soboty, nýbrž i Pánem nad smrtí. Z mrtvých vstal první den po sobotě, v neděli, kdy nad smrtí zvítězil a tím nám vydobyl v nebi „odpočinutí věčné“. V zmrtvýchvstání Ježíše Krista, v tomto ohromném vítězství s věčnostním dosahem, bylo pro nás vydobyto opravdové spasení, tedy záchrana před věčným zahynutím, a otevřena cesta do skutečného nebe a skutečně věčného života, věčného trvání bez trápení smrti. Jdeme vstříc přeblaženému odpočinutí nebeského pokoje, v němž je „odpočinutí sobotní“ jen bledým stínem.
Zde také přestává všechna diskuze o tom, zda je důležitější šabbat nebo den Páně - neděle. Nic jiného nás nedovede dokonaleji spasit, ani sobota, než Vítěz nad smrtí, Pán života - Ježíš Kristus!
Proto při svých nedělních shromážděních tím vděčněji zpívejme obě naše duchovní písně, jež začínají: „V den Páně, v ten den klidu, v den světla radosti.“
A také píseň „Jak bude nám, až po skončeném boji si oddechneme jednou naposled“.
A tak zůstaňme věrni Pánu Ježíši.
Mezi posledními slovy velkého evangelisty Billy Grahama zazněla i věta: **„Člověče, buď Božím dítětem i v 21. století!“**

Bratr kazatel Richard Novák

Pojď ke mně na chvíli

„Sestří,“ slyším za zády. Nereaguji, protože nejsem zdravotní sestřička, jsem jen na návštěvě u maminky. „Sestří,“ ozval se opět ten slabý, zastřený hlas, jakoby bez sil. Otočím se a vidím, jak se na mě zoufale upírají malinké oči ležící paní. Už dříve jsem si všimla krásných barevných fotografií na zdi vedle její postele. Tehdy jsem si říkala: „Její rodina má svou babičku tak ráda, vypadají na fotkách všichni šťastně a hezky se usmívají.“ Hledala jsem doma také barevné fotky mojí mamky a nás všech, abych jí je donesla a tak si připomínala chvíle, kdy jsme s celou rodinou slavili její narozeniny. Ale teď je to jiné.
Paní je zde sama. „Nikdo za ní ještě nepřišel. Celou dobu, co jsem tady, jsem u ní nikoho neviděla,“ volá na mě jiná paní z vedlejší postele. „To není možné,“ říkám, vždyť už je tady tak dlouho! Zas jsem zaslechla ten slaboučký hlas, volající sestřičku a už jsem u ní. Během toho okamžiku mi proběhlo hlavou, jakými slovy ji asi utěším. Naklonila jsem se nad postel a slyším: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ okamžitě jsem se přidala a modlila se s ní, šlo to samozřejmě. A ona mě šťastně chytila za ruku. Jak málo stačí, říkám si, když zas usnula a já se mohla přesunout zpět k posteli mé mamky. Ta se usmívá, vypadá spokojeně. Vyhrkly mi slzy do očí. Stále vidím upírající se smutné oči té paní. Vidím v nich smutek a touhu: „Pojď sem, vezmi mě za ruku a zůstaň chvíli u mě. Nic jiného teď nepotřebuji.“
Ježíš nám šel příkladem. V evangeliu podle sepsání Jana je psáno: **„U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Potom řekl svému učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji učedník vzal k sobě“ (J 19, 25-27).**
Pán Ježíš myslel i v hodině utrpení na svoji matku a zabezpečil ji do budoucnosti. Na kříži umíral za nás i za všechny lidi, co na světě jsou. Svou krví, která tekla na kříži, nás očistil od hříchu.
Zemřel a třetího dne vstal z mrtvých, před zraky učedníků vystoupil na nebesa. Ale dal nám svého Ducha svatého, aby byl neustále s námi a my nebyli sami.
Nejsme sami a můžeme potěšit někoho, kdo zatím sám je. Třeba jen vzít jej za ruku.

Marie Horáčková

Krásny deň

V čase, keď som bol na vojenčine, odvelili nás na letnú brigádu do Žatca. Spolu s vodičom sme nakladali do nákladného auta vrecia s obilím a potom vykladali v inom sklade. Bola to ťažká práca obzvlášť v prvých dňoch. Potom prišla nedeľa a mohli sme si odpočinúť. Obliekol som si vychádzkovú uniformu a mojou túžbou bolo nájsť nejaké zhromaždenie kresťanov. Po dlhom hľadaní som konečne našiel malé spoločenstvo. Ak si dobre pamätám, bolo to niečo ako Cirkev husitská. Prítomní sa nemálo prekvapili mojej návšteve, ale ja som si užíval čas pri počúvaní Božieho slova. **Bol to pre mňa skutočný deň sviatočného odpočinku.** V pondelok som cítil novú silu a vrecia sa mi zdali byť ľahšie.

Iný príbeh z našej rodiny hovorí, že prastarý otec z manželkinej strany mal vo zvyku v nedeľu večer tráviť čas šitím kapcov. Raz, ako tak pracoval so svojím obuvníckym náčiním, ukázal sa mu muž a povedal: „Pamätaj na deň sviatočný, aby si ho svätil!" Potom zmizol. Od toho času v rodine **trávili nedeľné večery pri Božom slove, čo bolo veľkým prínosom** nielen pre túto rodinu, ale aj pre vplyv rodiny Kriškovcov v ďalších generáciách, ale aj pre celú našu krajinu.

Nie tak dávno obnovovali v našom meste jednu z hlavných ciest. Boli určené termíny, a tak pracovali aj vo voľných dňoch. Raz, ako som šiel do zhromaždenia okolo skupiny robotníkov, všimol som si, že na zemi mali položený tranzistorový prijímač a práve počúvali kázeň z vysielaných bohoslužieb. **Božie slovo zaznievalo aj na pracovisku a to mu dodávalo sviatočný ráz.** Uvedomil som si, aké je dôležité, keď Cirkev a Boží služobníci vstupujú do médií, ktoré sú v súčasnosti veľkokazateľňou. Tak sa radostná správa o Božej láske k človeku dostane na mnohé miesta a vypočujú si ju aj takí, ktorí by do kostola nikdy neprišli.

Voľný deň je vzácny pre všetkých. Mnohí ho však využívajú tak, že iní sú pri tom nútení pracovať. Preto Božie prikázanie hovorí, že **sluhovia a zvieratá si majú tiež odpočinúť: „**Siedmy deň je sobotný odpočinok Hospodina, tvojho Boha. Nebudeš konať nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj sluha, ani tvoja slúžka, ani tvoj dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvojich bránach" (2M 20, 10). Slovo "sobota" je podľa Biblického slovníka označením akéhokoľvek posvätného dňa, v ktorom sa nepracovalo. Pravidelný odpočinok potrebujeme všetci. Ako telesne pracujúci, tak aj tí, ktorí pracujú v úradoch, kanceláriách, tí, ktorí nesú viac zodpovednosti, taktiež žiaci a študenti, jednoducho všetci. Čo však znamená príkaz, že ten deň máme svätiť? V 1. liste Timoteovi píše Pavol apoštol o pokrmoch, že sa posväcujú „slovom Božím a modlitbou". Myslím, že **podobne môžeme svätiť aj deň, ak ho oddelíme a vyhradíme pre slovo Božie a modlitbu spolu ďalšími veriacimi**. Mnoho však **záleží aj od spôsobov**, akými sa to všetko pripravuje a podáva. Na základnej škole sme mali učiteľa chémie, ktorý dokázal tento náročný a nezáživný predmet urobiť pre nás celkom zaujímavým. Tak je to aj s Božím kráľovstvom. Ten istý obsah a čas môžeme urobiť nudným, alebo podnetným a príťažlivým podobne, ako ten učiteľ urobil pre nás zaujímavou chémiu. Keď som bol ešte študentom, trávil som celé nedeľné dni v meste Ostrava. Ráno som sa obyčajne chodil prechádzať do parku popri rieke Ostravici. Pozdejšie ma vedúci mládeže nahovoril, aby som s ním chodil do spevokolu, ktorý už ráno nacvičoval. Dal som sa mu nahovoriť a postupne sa mi to celkom zapáčilo. Potom nasledovali spoločné bohoslužby, kde spevokol slúžil. Na obed som chodieval do vzdialenej jedálne. Popoludní o druhej sme mali mládež a o šestnástej evanjelizačné zhromaždenie, ktorého sme ako hudobná skupina a aktívni pracovníci boli súčasťou. Rád si na tie časy spomínam ako na krásne dni využité plnohodnotne, užitočne a zaujímavo, pri Božom slove a modlitbách, v láskyplnom spoločenstve. Bolo to preto, že sme mali dobrého pastora, ktorý na vytváraní takéhoto prostredia verne a usilovne pracoval. Myslím, že prikázanie „nebudeš konať nijakú prácu" neznamená nečinnosť, ale skôr zámenu každodenných činností za činnosti iného charakteru, za činnosti duchovné. Ak sú tieto duchovné činnosti vykonávané v súlade s duchovnými darmi, výsledkom pre všetkých je pravý odpočinok a krásny čas alebo aj krásny celý deň. Uvedomujem si, aké je to všetko náročné, a veľmi oceňujem službu kazateľov a duchovných pracovníkov. Aj keď som potom v živote zažil mnoho sklamaní a neúspechov, moje skúsenosti mi hovoria, že nedeľný deň, ktorý je zasvätený Bohu, **môže byť** skutočne krásny.

Ľubomír Počai

Báseň o krásnej matke

(Cválajúce dni) ***Ján Smrek***

Prekrásna matka!
Hoc sú už jej vlasy
strieborne lesklé,
predsa jej však neubudlo z krásy,
bo svetu dala
krásnu dcéru.

A svet sa díva na obe
a kochá sa v ich podobe.

Akou je dcéra dnes,
jej matka bola niekedy,
upomínajúc na kvety -
a aká je dnes matka vznešená,
takou sa niekdy dcéra stane.
Medzi nimi
je všetko čudne zharmonizované.

Matka má oči ako uhoľ
a sú to oči dcérine.
Tie hľadia s ohňom na človeka
a tamtie krotko, nevinne.
Jedny z nich velia: poľúb pery
osemnásťročnej dcéry
a druhé: kľakni pred matkou
a bav ju žitia pohádkou.

Ó, oči dcéry, oči matky,
ktoré ste drahšie človeku?
Jedna ich nosí ku bielemu,
k čiernemu druhá obleku.
Môž´ milovať však v dcére matku
a obom vravieť o šťastí,
hovoriť jednej: svätá ste mi,
tej druhej: moja, moja, ty!

Musí sa riecť i smútočné to:
nebude matky kedysi!

Však v dcére budú zachované
jej drahocenné obrysy.
Uteká život ako rieka,
z dcéry sa matka stane raz
a po rokoch sa zopakuje
metamorfóza krás.

Pán Bůh nás vším provedl

Pocházím z nevěřící rodiny. Táta byl sice pokřtěný, dokonce snad i ministroval, ale jinak byla naše rodina ateistická. Rodiče mé babičky měli doma i ateistickou literaturu z 1. republiky, teologicky propracovanou proti křesťanské teologii. Velký vliv na mě měla babička z Bučovic, protože v mých třech letech mi zemřela moje maminka. Nějakou dobu jsme byli s tátou a starším bráchou sami, ale tatínek se pak znovu oženil, vzal si paní z bývalého Sovětského svazu, Rusku.
Později začaly takové zvláštní těžkosti, než se projevilo, že tato žena má schizofrenii, což způsobovalo různé problémy. Paranoia tlačí člověka do různých bludů a vytváření si nepřátel a než se na to přišlo, bylo to hodně těžké. Tím pádem jsem se dost upnul ke své babičce, která mě po osobnostní stránce nejvíc ovlivnila. Byla otevřená různým diskusím a i když byla levicově orientovaná, myslím, že nebyla úplně nevěřící.
V roce 2000 babička zemřela a to byl jeden z takových silnějších okamžiků, kdy jsem si uvědomil: Kdo mi může být blíž než Hospodin? V různých těžkých životních situacích – vztazích s dívkami, prvních láskách a zklamáních – jsem věděl, že na spoustu věcí nestačím svými silami a vědomostmi, takže jsem se začal postupně modlit k Pánu, obracet se na Něj a nastoupil jsem cestu poznávání Hospodina. Pán Ježíš pro mě byl spíš osobou ztvárňovanou v kostelech nebo ve filmech, ale nebyla to překážka ve smyslu, že bych Ho nepřijímal a ze své víry vyděloval.
V deváté třídě jsme byli v kině na filmu Ježíš, na jehož konci je výzva k osobnímu přijetí Krista do svého srdce. Tenkrát jsem tu modlitbu v závěru filmu odříkal, ale jakoby se nic nestalo. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem zkusil jít do církve nebo se potkal s dalšími věřícími. Praktikující křesťany jsem kolem sebe neměl, jen spolužáky, se kterými jsme o tom samozřejmě mluvili. Zhruba od třeťáku na střední škole jsem se duchovními věcmi začal více zabývat a dospělo to k tomu, že díky svému vztahu k historii jsem vyrazil na pašijové čtení do sboru CČSH do Týnce nad Sázavou. Věřící se tam scházejí ve středověkém hradě s rotundou. Bylo to velmi působivé, čtení pašijového příběhu při svíčkách v gotické věži... Na velikonoční neděli byl prostor natajno zajít na bohoslužbu, aby si doma nemysleli, že blázním. Tak jsem tam vyrazil a moc to na mě zapůsobilo. Zjistil jsem, že mě to naplňuje a dává vjem zpětné vazby, že už to není jen Pán Bůh jako automat na přání, jak jsem Ho bral ve škole – když mě čekala těžká zkouška, vyrazil jsem do kostela a doufal v Boží pomoc. Ale musím říct, že tenkrát nenastalo žádné „požehnané obrácení", že by se otevřela nebesa a stalo se něco nadpřirozeného, byl to prostě určitý proces, kdy rostla moje potřeba být s Bohem v bližším kontaktu. A vlivem různých životních zkoušek jsem se k Němu opravdu víc přibližoval.
O pár let později jsem studoval vysokou školu a to už jsem si říkal, že je to čistě moje rozhodnutí, jestli budu patřit do nějaké církve a chodit do shromáždění. Ale protože jsem měl dost zájmů, škola se dostala na vedlejší kolej. A Pán Bůh tenkrát stejně jako dnes působil v mém životě tak, že jedny dveře otevíral a jiné zavíral. Tehdy způsobil, že se zavřely dveře mého studia. Při té příležitosti mi táta napsal, že víra asi nebude tou správnou cestou. Odepsal jsem mu, že je víra mou oporou a že si nedovedu představit, že by to bylo jinak. Že se na Boha mohu spolehnout.
Kromě školy jsem prošel pětiletým vztahem s jednou dívkou, se kterou jsme spolu i žili. Věděl jsem, že je to hřích a že se ve vztahu s Bohem kvůli tomu nemohu posunout. Byli jsme na sebe zvyklí, ale ani jeden z nás to nebral tak, že bychom spolu chtěli být natrvalo. Nakonec jsme se rozešli a nebylo to vůbec jednoduché, ale vnímal jsem v tom Boží vedení a také očištění od starého způsobu života, abych mohl přijmout křest.
To bylo v roce 2011 a křest se pak uskutečnil 5. července v Husově sboru ve Slavkově. Velkým duchovním pomocníkem mi byl tejdejší farář Milan Vostřel, který byl otevřený všem možným diskusím a který mě vedl k poznávání Písma a hledání odpovědí právě v něm. Když se blížilo datum křtu, snažil jsem se připravovat. Jednak po formální stránce – naučil jsem se vyznání víry a další věci – a zároveň jsem se snažil připravovat svoje srdce. Jeden večer jsem ležel sám doma v posteli, modlil jsem se a snažil jsem se rozmlouvat s Pánem Ježíšem, a najednou, jak jsem se díval do té tmy, jsem říkal: Pane Ježíši, co mám dělat, abych Tě opravdu přijal do svého života?
A najednou se ve mně ozval takový ten vnitřní hlas: „Pokoř se!" Odpověděl jsem: „Budu se snažit!", protože pokora se mi vždycky těžko hledala – svoje nedostatky jsem překrýval maskou, že jsem nad věcí. A tak se od té doby snažím hledat pokoru a budovat vztah s Ježíšem.
I po křtu jsem ale v některých věcech klopýtal, někdy víc, někdy míň. Nedokončil jsem vysokou školu, ale získal jsem zajímavou práci na Ministerstvu obrany v Praze, kde jsem koncem roku 2011 začal pracovat a dokonce v oblasti historie, kterou mám rád a kterou jsem studoval, vydával jsem osvědčení o třetím odboji. Přestěhoval jsem se do Prahy, našel jsem si dívku a začali jsme spolu zase žít. Ale práce, dojíždění na Moravu a další věci okolo způsobily, že jsem nechodil tolik na bohoslužby a cítil jsem, jak mě to v životě ubíjí. Všechno bylo jinak, než jsem chtěl. To byl rok 2013, v té době jsem začal chodit se svou současnou manželkou, přišly nějaké drobné zdravotní problémy a to byla doba, kdy jsem se začal „vracet do příbytku srdce svého", jak říká Komenský.
Řekl jsem si, že si najdu nějaký sbor CČSH. Udělal jsem to, vyrazil jsem tam na studentskou večerní bohoslužbu a na ní jsem vyznával Bohu, že přestože jsem Ho přijal do svého života, žil jsem tak, jako by se to nestalo. Když jsem se Bohu opravdu z hloubi srdce ze všeho vyznal a odcházel jsem z bohoslužby, bylo po prudkém dešti a všude byly velké kaluže. Stál jsem na přechodu, když kolem mě projelo auto a celého mě ohodilo. Jindy jsem v takových situacích hodně prchlivý, ale teď jsem se usmál a říkal jsem v duchu Pánu Bohu: Tak to je připomínka mého křtu. Takže od té doby jsem se opravdu snažil budovat intenzivně vztah s Pánem Ježíšem a brát Ho jako autoritu ve svém životě.
Ten vztah je vždycky o dvou, tak je třeba vždycky Mu vzdávat chválu a být u Něj. Zařadil jsem do svého života pravidelnou modlitbu a čtení Písma.

**Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.
V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz**

Nejvýraznější událostí v mém životě potom bylo, když jsem se po dlouholetém působení v zastupitelstvu města Bučovice, do kterého jsem šel možná z naivních, ale upřímných pohnutek, stal místostarostou. Snažil jsem se dobře zorientovat v úskalích této práce, což nebylo vždycky jednoduché. Pod časovým tlakem jsem pak někdy dělal rozhodnutí bez Pána a vím, že to nebylo úplně nejlepší.
A samozřejmě tu byla opozice, se kterou jsme se myšlenkově rozcházeli. Navíc jsem měl zaměstnance, se kterým jsme měli trochu spory, mně se nelíbilo, jak pracuje, a to nakonec opozice použila proti mně.
A tak jsem byl ve výsledku v prosinci 2015 zbaven funkce. Přemýšlel jsem, kolik času jsem v pozici místostarosty věnoval modlitbě, a říkal jsem si: Pane, jak je to možné, přece jsem to nemohl nechat jenom tak...?
Skončil jsem na malém městě s takovým zvláštním cejchem. Nemohl jsem sehnat zaměstnání, byl jsem čerstvě ženatý a brzy po svatbě se nám podařilo otěhotnět – a to vůbec nebyla jednoduchá situace. Potřeboval jsem zabezpečit rodinu. Zároveň v té době ke mně velice mluvila kázání na bohoslužbách a každou neděli jsem dostával takový „Boží vzkaz". Bůh mě ujišťoval, že se ty věci narovnají, že to půjde, že mě v tom nenechá.
A tak jsem se věnoval práci ve sboru, rekonstruovali jsme podlahu v modlitebně.
A já jsem poznával, že se plní ono „hledejte především Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno". Pak mi náš bratr farář řekl, že v Rádiu 7 hledají technika. Tato práce mě duchovně hodně naplnila, věci do sebe zapadly. Z Boží milosti se nám potom po nelehkém těhotenství narodila dcera Jana a po 18 měsících i druhá dcera Kateřina, zvládli jsme i náročnou rekonstrukci našeho domu... Pán Bůh nás vším provedl a můj vztah s Ním to ještě posílilo.
Vidím, že si mě používá. Náš vztah se stále formuje a je to běh na delší trať, a i když mi v uších pořád zní ta věta, abych se před Ním pokořoval, tak je to cesta. Cesta k tomu, že když se budu před Ním umenšovat, On ve mně bude růst.
Chci si to častěji opakovat, aby tento vztah sílil a možná bude výsledkem, že věci v mém životě budou jednodušší, ale především se budu vždycky více spoléhat na Jeho pomoc, a ne na svoje vlastní síly.

Michal Crhák

Boh ma tam čakal

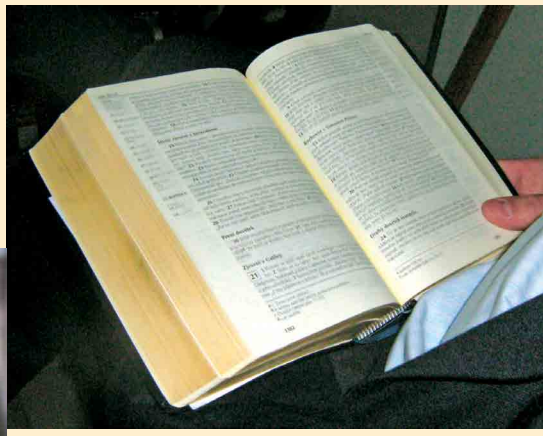

„Pucle zapadajú!" povedal garážmajster, keď odovzdával moje služobné auto kolegovi, ktorý mal so svojím služobným autom v predchádzajúci deň nehodu.
Ja som musel služobné auto odovzdať, lebo som nesmel šoférovať. Pár dní predtým som v rýchlom súdnom konaní dostal trest: zákaz vedenia motorového vozidla na osemnásť mesiacov a pokuta 250 eur. Za jazdu pod vplyvom alkoholu.

Práve som prerábal byt a snažil som sa urobiť čo najviac, kým boli manželka a deti preč.
V ten deň som pracoval od rána do jedenástej večer. Po práci som si sadol pred telku a nalial som si štamperlík páleného, no „nesadlo mi". Dal som si ešte jeden, ale ani to nepomohlo. Chcel som si dať niečo bublinkové, no nič také doma nebolo. Aj obchody a bary v okolí už boli o polnoci zatvorené. „Skočím na neďalekú benzínku," rozmýšľal som. „Pôjdem autom, kým je reklama, aby som stihol pokračovanie seriálu."
O tri minúty neskôr, tesne pred benzínkou, ma zastavuje policajná hliadka, dáva mi „fúkať" a berie ma na policajnú stanicu...
Po lekárskom vyšetrení a spísaní zápisnice ma previezli na inú policajnú stanicu. Kázali mi vojsť do malej, neónkou osvetlenej miestnosti a zabuchli za mnou dvere. Hlava sa mi začala krútiť, potili sa mi ruky, kolená sa mi podlamovali a hučalo mi v hlave...

Tu prehovoril Boh: „Počúvaj ma, budem rozprávať... Nenapadlo ti, že ťa chytia... Sledoval som ťa a zariadil som, aby boli ulice prázdne, aby si nikomu neublížil. Doma nikoho nemáš. Nikomu nechýbaš, nikto sa na teba nepýta, nikto ťa neruší, takže ma ďalej dobre počúvaj... Celý tvoj život sa na teba pozerám, vidím, ako žiješ pre svet, aj keď vieš, že sa mi to nepáči.
Dal som sa ti spoznať ešte v detstve. Učil si sa o mne v nedeľnej škole a veselo si spieval pesničky na moju slávu. Počul som ich.
A videl som aj to, ako sa ti žalúdok zviera, keď počúvaš kázne o mojej moci a svojím detským rozumom si uvedomuješ, čo ťa čaká, ak budeš hrešiť. Prevládla v tebe ľahostajnosť, ale moja milosť stále trvala. Pozoroval som, ako rastieš a prežívaš pubertu. Uplatňoval si veľa z toho, čo si sa v nedeľnej škole naučil, no aj tak ťa lákal svet. Moja milosť stále trvala. Ani nevieš o tom, že zo sveta heavy metalu si vyviazol bez zranení len vďaka mne. Vložil som do teba svoje pravdy, ešte keď si bol dieťa, a tak ťa hriešny svet nemohol premôcť. Ty si však nechcel opustiť svet, aj keď si vedel, že sa mi to nepáči. Preto som ťa nechal zakúsiť ozajstnú vojnu. Začal si sa spamätávať, ale hneď, ako si sa z toho dostal, žil si ďalej vo svete, akoby sa nič nestalo. Večierky a dievčatá, to si bol ty.

Moja milosť však trvala. Požehnal som ti osamostatnenie sa od rodičov, darilo sa ti, no žil si špinavo aj ďalej. Moja milosť stále trvala. Keď si sa toho presýtil, chcel si rodinu, ale so mnou si sa neradil! Hneď si chcel mať aj deti, so mnou si sa však neradil!
Chcel si veľký dom pre svoju rodinu, ale so mnou si sa neradil! Dovolil som ti aj ženu, aj deti, aj dom. S manželkou ti to však nejde a nikdy ani nešlo. Nepýtal si sa na môj názor... Domu si sa musel vzdať. Nevolal si ma na stavbu a tak to teraz aj vyzerá...
Len deti som ti požehnal. Vieš prečo? Pretože sú moje a záleží mi na nich. Zveril som ich do tvojich rúk a chcem, aby si ich viedol do života. A preto ťa chcem čistého!
Tým, že si sa ku mne začal obracať a prosiť ma o pomoc v manželstve, priznávaš, že bezo mňa si bezmocný. Týmto sa však náš vzťah len začína. To, že chodíš do zboru už deväť rokov, lebo máš z toho dobrý pocit, nestačí. To, že vodíš deti do zboru a vrúcne mi spievaš chvály, je len zlomok toho, čo môžeš pre mňa urobiť. Ako prvé od teba chcem, aby si vyznal, že môj Syn je tvoj Spasiteľ, aby si prestal žiť svetu."

Na samotke som bol tridsaťšesť hodín. Bolo to tridsaťšesť hodín kajania, plaču a túžby po novom živote – novom živote, ktorý dáva Kristus cez svoju obetu na kríži. Po prepustení som v modlitbe s dvoma bratmi odovzdal svoj život Kristovi.

Touto cestou aj vás, milí bratia a sestry, prosím o modlitby za ochranu pred satanovými útokmi na mňa a moju rodinu a za silu zotrvať na ceste za Kristom.

Jaroslav Bocka

Bratr kazatel Karel Kuc se z Boží milosti do

Bratře kazateli, co prožíváš v souvislosti s tímto životním jubileem?
Prožívám údiv a vděčnost vůči Pánu Bohu, že se dožívám takového věku. Vděčnost za všechny ty události, kterými Pán mne i mou rodinu provedl a to i navzdory špatnému zdraví, které si nesu už od dětských let. Je to úžasná Boží milost, že jsem byl alespoň trochu použitelný na Božím díle.

Kde a v jaké době a rodině jsi vyrůstal?
Narodil jsem se 15. 5. 1939 do českoněmecké baptistické rodiny v Požděnicích u Zelova v Polsku. Zelov byla původně česká kolonie evangelických exulantů, kteří zde nalezli útočiště před pronásledováním ze strany české katolické vrchnosti. Němečtí baptisté přinesli do evangelického prostředí v druhé polovině 19. století duchovní probuzení. Vznikl tam český baptistický sbor, takže jsem vyrůstal v radostné, probuzené rodině. Tatínek Robert Kutz měl malé hospodářství a jako švec opravoval boty a při tom velmi rád zpíval křesťanské písně.
V r. 1942 musel však jako Němec narukovat do německé armády a z války se už nevrátil. Objevil jsem ho až v r.1969 v Anglii jako nervově nemocného člověka a díky Bohu jsem ho v r. 1971 přestěhoval do Čech. My jsme se maminkou a starším bratrem Armínem vraceli do Čech hned po válce. Přišli jsem do Vikýřovic, kde nám strýc Dobroslav Jersák nabídl rodinné přístřeší. Po roce jsme se přestěhovali za dědečkem Josefem Rejchrtem do Jankovic u Teplé, kde už také vznikal sbor z našich exulantských rodin. Kazatelské služby se tam ujal bratr Josef Pospíšil z Vikýřovic. Také nás v Teplé navštívili studenti baptistického semináře z Prahy. Můj o pět let starší bratr Armín byl tak oslo-ven jejich službou, že začal uvažovat též o studiu na tomto semináři. Přihlásil se na gymnázium, ale nebylo mu to v 50. letech komunistické vlády umožněno. To, co jsme v této době v zemědělství při nucené kolektivizaci prožívali, že jsme ze zemědělství přímo utíkali, to by bylo na dlouhé vyprávění. Je tady důležitější otázka, která se týká věčnosti.

Jak to bylo s tvým rozhodnutím pro Pána Ježíše a co pokládáš za nejdůležitější rozhodnutí ve svém životě?
Vyrůstal jsem ve sboru, nedělní besídce. Už jako chlapec jsem rozuměl evangeliu. Znal jsem biblické příběhy, četl si Bibli. Viděl jsem ve své rodině, že víra je osobní vztah s Pánem Ježíšem. Dvakrát jsem se pro tento vztah s Ním rozhodoval při evangelizacích, ale nevytrval jsem. Od čtrnácti let jsem pracoval na různých brigádách na Mostecku a na Kladně. Nevěřící prostředí, vliv kamarádů byl silnější než já. Musel jsem se zklamat v kamarádech i sám v sobě. Potom jsem nastoupil vojenskou základní službu v Bratislavě. Byly to modlitby a dopisy maminky, které mne nasměrovaly do baptistické modlitebny. Tento sbor a hlavně mládežníci mi velice pomohli a povzbudili k plnému rozhodnutí pro Ježíše, kdy jsem mohl vyznat svoje hříchy a přijmout Jeho odpuštění, již nespoléhat na sebe, ale na Jeho zmocnění. Pokřtěn jsem byl na osobní vyznání víry kazatelem Kondačem v Bernolákově.
Jakkoliv to nebylo na vojně lehké, s Boží pomocí jsem mohl obstát. Po vojenské službě jsem se vrátil na Kladno do oceláren, kde se mě bývalí spolupracovníci ptali, co se to se mnou na vojně stalo, a tak jsem mohl vydávat svědectví o Pánu Ježíši. Hned jsem také vyhledal sbor Církve bratrské, zapojil se do služby mládeže pod pastýřským vedením kazatele Ondráčka. Zrovna v té době se jeden mládežník připravoval na studium teologie. Po jednom mém svědectví při slavnosti mně oslovila starší sestra ze sboru, zda neuvažuji o kazatelské službě.
Nedlouho potom se ve sboru objevil br. Vlastimil Pospíšil, který právě ukončil teologické studium a přímo mne vyzval, zda bych se také nechtěl na studium přihlásit. Touha svědčit o Pánu Ježíši tady sice byla, ale přihlásit se na tak náročné studium bez středoškolského vzdělání bylo nad moje možnosti. Nicméně, obrátil jsem se na bratra kazatele Švece, tajemníka naší církve, a ten mne informoval, že je možné nastoupit i bez maturity. Na studium mě doporučil a zúčastnil se také přijímacího pohovoru. Byl jsem přijat a studium jsem s ročním prodloužením absolvoval. To bylo další nejdůležitější rozhodnutí, které mě nasměrovalo do kazatelské služby, a toto povolání Pánem mě stále provází.

Jak jsi začínal svoji službu a ve kterých sborech jsi během svého života sloužil?
Měl jsem hned po studiu v r. 1969 nastoupit do pardubického sboru, ale vzhledem k psychickému vyčerpání jsem odešel na brigádu, na stavbu modlitebny do Jablonce nad Nisou. Během práce na modlitebně jsem se seznámil a oženil s Růženkou Matysovou (zdravotní sestrou), která mi byla a je velkou pomocí. Po ročním odpočinku při fyzické práci jsme přijali pozvání ze sboru Praha 4, Na Topolce. Tam se nám narodil syn Daniel. Prožívali jsme tam požehnaný čas, vypomáhal jsem též službou Slovem na kazatelské stanici v Bělé pod Bezdězem. Po roce a půl přišla zdravotní krize, takže jsem službu musel ukončit a přestěhovali jsme se zpět do Jablonce nad Nisou. Zaměstnal jsem se jako doručovatel telegramů, pomáhal na stavbě modlitebny a občas sloužil Božím slovem. Zde se nám narodila dcera Ester. Pracovní zatížení bylo náročné, ale přesto jsem mohl být bratru Kaufmanovi, který vedl stavbu a zároveň byl laickým kazatelem, podepřením. Po třech letech v roce 1975 se můj zdravotní stav zlepšil

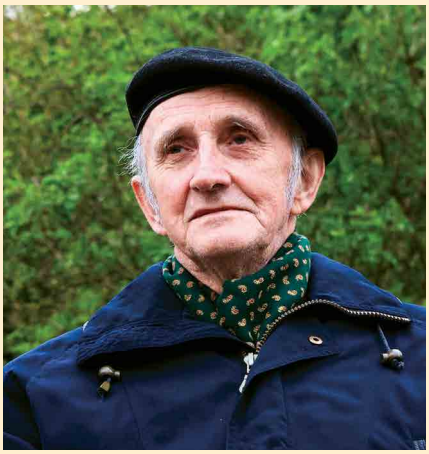

a mohl jsem přijmout pozvání do kazatelské služby v tepelském sboru, neboť v té době byl odebrán bratru kazateli Legierskému státní souhlas ke kazatelské službě v Teplé. V této těžké době politické normalizace byl odebrán státní souhlas ke službě i kazateli Křivánkovi v Chebu a také mému kolegovi ze studií evangelickému faráři Kellerovi, jen proto, že nenahlásil víkendový pobyt s dětmi na neobsazené faře, kterou spravoval. I metodistickému faráři Arturovi Jersákovi v Karlových Varech hrozilo odnětí souhlasu, že jsme chtěli u něho na faře uskutečnit setkání duchovních. A tak po krátké službě v tepelském sboru, kde jsme se těšili blízkým vztahům, přišla prosba z Ústředí naší církve, zda bych nenastoupil do sboru v Chebu. Bratru kazateli Vackovi v Aši rovněž hrozilo odnětí souhlasu. V Chebu čekal na vystřídání v kazatelské službě bratr Vilém Pospíšil a bratři z Ústředí museli tuto situaci řešit se státními církevními tajemníky. Ti přišli s návrhem, že já bych mohl nastoupit do Chebu a bratr kazatel Vacek by mohl nastoupit do Teplé. Jiné řešení nechtěli povolit. Byla to pro nás zkouška víry. Právě

žívá věku 80 let

v těch dnech se nám narodil syn Marek. Ale po oslovení příběhem o zkoušce Abraháma, který byl Bohem vyzván k oběti syna Izáka, jsem si uvědomil, že je to nesrovnatelná zkouška víry, kterou procházíme. V květnu 1977 jsme se tedy přestěhovali do Chebu, kde jsem sloužil necelé tři roky. Pak se zase řešila situace v Teplé, kam se kazatel Vacek z rodinných důvodů nenastěhoval a tak nemohl sloužit naplno. A zase jsem prožíval, že bychom se měli vrátit zpět do Teplé k již dříve započaté službě. Do Chebu byl ochoten nastoupit bratr František Hrůza. V Teplé jsme sloužili od roku 1980 ještě pět roků. Narodilo se nám čtvrté dítě, syn Lukáš. Jenomže při rozsáhlé službě a psychickém vypětí jsem kazatelskou službu musel ukončit a přestěhovali jsme se do Brniště, do domu rodičů mé manželky. Nastoupil jsem do civilního zaměstnání a i zde byla možnost služby slovem na stanicích v rámci libereckého sboru - v Brništi, Cvikově, Jablonci i v Turnově. Po revoluci jsme prožívali probuzení na Českolipsku mezi mládeží. Mnozí uvěřili a byli pokřtěni. Ujal jsem se služby na stanici ve Cvikově, kde jsme se souhlasem mateřského sboru vytvořili samostatný sbor. V roce 1992 jsem nastoupil do invalidního důchodu a mohl jsem tam dva a půl roku sloužit jako kazatel. Byla to jen a jen Boží milost, že jsem se také mohl podílet na stavbě nové modlitebny v Brništi a na vytvoření samostatného sboru. V posledních letech jsem ještě částečně zapojen do služby Gedeonů při rozdávání Nových zákonů a docházíme s manželkou sloužit do Domova důchodců.

Z čeho jsi měl největší radost a naopak co pro tebe bylo největším zklamáním?

Jistě je to velká radost z pokání a obrácení lidí, kterým sloužíme. Je to i radost z obrácení všech mých dětí a z jejich zapojení do sborové práce ve sborech. kde s rodinami žijí. A velké zklamání? Je to zklamání nad těmi, kterým jsme maximálně sloužili a otevřeli jim svůj domov a srdce, měli možnost se s Boží pomocí dostat i ze závislosti na drogách a alkoholu, ale nevyužili toho. Ještě žijí a tak mají stále naději.

Jaké přání bys měl pro budoucnost?

Rád bych ještě pokračoval ve svědecké službě jednotlivcům.

Letos jsem do nového roku dostal povzbudivý verš: **„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil" (Ef 2, 10).**

Rozhovor vedl: Miroslav Jersák

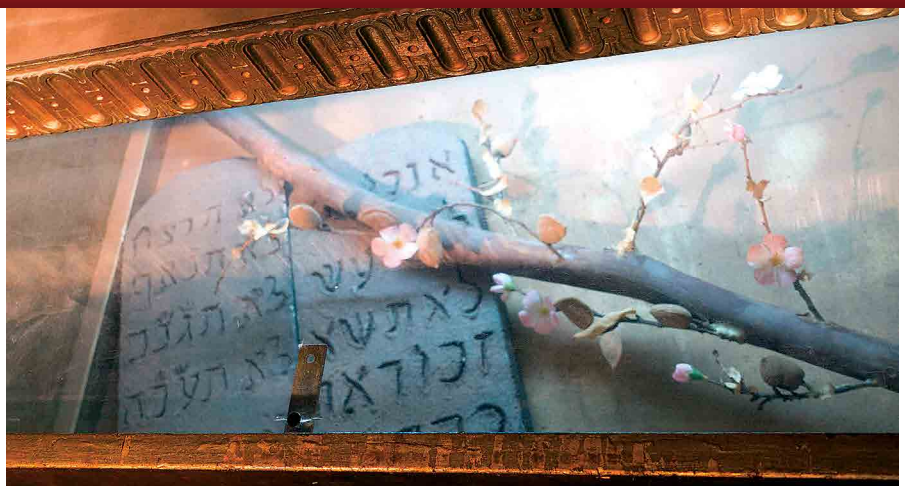

Každý má něco cenného

V roce 1862 změnil americký kongres zákony kaplanství a židovští duchovní tak mohli sloužit jako armádní kaplani. I když by se dalo oprávněně tvrdit, že trvalo velmi dlouho, než k této úpravě došlo. Pokud to srovnáme s evropskými současníky, Spojené státy vždy uznávaly potřebu židovské účasti v ozbrojených složkách.

V mnoha středověkých evropských zemích byla židovská účast v armádě přísně zakázána. Z historie se dozvídáme, že po uvolnění těchto omezení židovští muži dali rychle najevo svůj patriotismus a ochotu bránit svou domovskou zemi.

Jedním americkým příkladem je Isaac Franks. Nejenže sloužil jako důstojník v kontinentální armádě, ale své ústředí v městě Germantown nabídl v této bitvě generálovi Georgi Washingtonu. Morálním aspektem tohoto stručného příběhu je to, že každý má něco cenného, čímž může přispět k celkovému cíli.

Když dojde na věci víry a cíl sloužit Bohu způsobem, který Ho potěšuje, navrhuji, že vše nevyřešilo křesťanství ani judaismus. Pokud se části, které mají obě strany v malíčku, spojí dohromady, bude výsledný obraz ostřejší. Ježíš šel na kříž, aby se mohl naplnit Otcův záměr pro všechen Jeho lid - Židy i lidi nežidovského původu.

Pavel o tom psal ve svém dopise kongregaci v Efezu:

„V něm je náš pokoj, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z Žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil pokoj. Oba dva usmířil s Bohem v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřátelství" (Ef 2, 14-16).

Hlavním slovním spojením je „jedno tělo", kdy mezi těmi dvěma neexistuje žádné nepřátelství. Na základě toho, co vidíme dnes, to znamená, že křesťanství i judaismus musejí upustit od špatných myšlenek utvářených náboženstvím a poctít jeden druhého věcmi, které jsou správné a užitečné. Tehdy, a pravděpodobně pouze tehdy uvidíme obnovené království Izraele jako za dávných dnů. To je mimochodem ten velký obraz.

To, že se dva stanou v Ježíši jedno, neznamená, že se stanou křesťanskou nebo židovskou verzí Mesiáše. Ale jedině, když obě strany uznají, kým a čím Mesiáš skutečně je, jak Ho definuje Písmo. Pro křesťany to znamená, že uznají, že Ježíš byl židovský rabín z Nazareta, který žil podle Tóry, ale ne modrooký blonďák s britským přízvukem. To on nebyl.

Stejně tak Židé musejí uznat, že Mesiáš je víc než člověk a Ježíš nebyl podvodník. Musejí přijmout skutečnost, že jsme se prostřednictvím kříže stali jedno, jak říká Pavel. Boží lid, tak jak je definuje Bible, tvoří ti, kdo jsou na Něj, tj. na Mesiáše naroubováni, ať už to jsou přirozené nebo plané větve. Konečně musíme napodobovat Jeho, a ne verzi jiných lidí. Toho, kým nebo čím On je. Uvědomme si, že obě skupiny se mohou od sebe navzájem učit.

Obě mají něco cenného, co mohou nabídnout, ale ty věci, které se učíme jeden od druhého, musejí být pravda; ne náboženské dogma. Když uznáme pravdu, které se druhá strana drží, a oni uvidí pravdu, kterou jsme přijali my, začne se Boží lid sbližovat, a ten velký obraz bude najednou jasnější. Musíme dělat naši část v tom, abychom následovali Ježíše a rozuměli Jeho srdci v této věci. Pokud budeme i nadále zaměřeni na Něj, povede nás správnými kroky, aby se mohla naplnit Jeho vůle v našich životech.

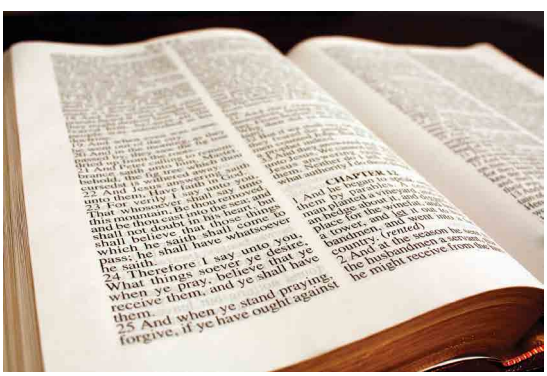

Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud.com
(foto hore Ondřej Valenta).

Ako pokračujeme

V nasledujúcich riadkoch by som vám rada priblížila pár podujatí, ktoré sme za posledné mesiace v Revúcej urobili v snahe priblížiť sa mestu, hovoriť evanjelium a vytvárať pôdu pre budovanie zboru.

Cupping

V septembri sme zorganizovali ochutnávku káv – niečo, čo v Revúcej doposiaľ nebolo. S veľkou pomocou hurbanovskej pražiarne Spaceship Roastery, ktorí nám poskytli kávičku, vysvetlili ako s ňou treba narábať a dokonca aj prišli na ochutnávku, sa nám podarilo usporiadať veľmi pekné jesenné podujatie. Spojili sme sa s miestnymi výrobcami remeselných výrobkov, čo nielen prilákalo ľudí, ale pri pohľade na domácky vyrobené mydielka, tašky, košíky a iné krásne veci aj vyčarilo úsmev na tvári. Boh nám požehnal nádherné jesenné počasie, a tak sme mohli stráviť celé poobedie a večer pod oblohou bez mráčika bez toho, aby sme sa báli, ako to dopadne. Ľudia z Revúcej vyzerali veľmi šťastní, že sa niečo také zorganizovalo, pretože to bolo niečo nové a plné mladíckeho entuziazmu. Večer sme si pod hviezdami zahrali vedomostný kvíz, taktiež o káve, čo bolo vtipným záverom celej akcie.

Minikemper

Nový rok sme začali opäť táborovo. Zdychava nám od leta už veľmi chýbala, a keďže sme si minulý rok už mali šancu vyskúšať, ako prebieha príprava zimného tábora, pripravili sme ho opäť. Asi by sme to skôr nazvali mládežnícka chata, kde boli pozvaní mládežníci z celého Slovenska, rovnako ako ľudia z Revúcej. Každý večer sme mali tému, rozprávali sme sa o priepasti, ktorú všetci máme v srdci a ktorú nikdy nevyplní nič iné, jedine Kristova bezhraničná láska. Dievčatá mávali ráno stíšenia a celkovo sme sa aj počas dňa sústreďovali, okrem zábavných hier, na duchaplné rozhovory, ktoré ešte viac utužili naše vzťahy.

Timothy

V januári bola kapela Timothy spolu s celým modlitebným tímom na cestách po celom Slovensku. Jeden z evanjelizačných koncertov, ktoré rozbehli, sa konal aj u nás v Revúcej. Celému tímu bolo obrovským osviežením prijať týchto ľudí medzi seba, aspoň na tých pár dní, a môcť s nimi tráviť čas pri modlitbách, chválach a evanjelizácii na uliciach. Bolo to niečo, čo pre nás nebolo štandardné, no mnohému nás to naučilo a v mnohom nás to posunulo vpred. Koncert sa uskutočnil v kultúrnom dome, kde sa zároveň stretli predstavitelia viacerých kresťanských cirkví z mesta. Aj toto vnímame ako veľké požehnanie, že Pán aj prostredníctvom tohto koncertu a mnohých iných aktivít pracuje na vzťahoch medzi cirkvami.

Prvá spoločná bohoslužba – 8. 12. 2018

Pri zakladaní zboru je december náročný mesiac. Ľudia sa vracajú zo škôl, parkoviská sú plné, rady v obchodoch dlhé, Revúca akoby na chvíľu ožije. Aj tu sú ľudia milší ako cez rok, aj tu sa otvárajú príležitosti na duchovné rozhovory. Nesmieme to prepásť. Oddych je nadštandard, ktorý si nemôžeme dovoliť. Vstupujeme do dní, keď budeme potrebovať múdrosť, silu a odvahu. Dnes nás čaká bojová porada, krycie meno pre „bohoslužbu“, kde o ne ideme prosiť. Verejné priestory sú nevyhovujúce a na vlastné nemáme. Stretávame sa tak ako prvá cirkev, po domoch a bytoch. Dnes je to u nás doma. Na tomto mieste sa bohoslužba ide diať prvýkrát, trúfam si povedať, od postavenia činžiaku, čo je pár desaťročí. Veríme, že zvuk kachónu a gitary susedov nenahnevá, pár z nás v kútiku duše snívame, že by niekoho cudzieho zvuk chvál mohol priviesť k našim dverám pridať sa ku chvále. Ako vo filme. Je 17:30. Byt sa začína napĺňať nielen ľuďmi, ale aj vianočnými koledami a koláčmi a dobrou náladou. Pridávajú sa k nám Miloš a Katka, vzácny manželský pár z Banskej Bystrice. Katka priniesla kapustnicu pre tridsať ľudí. Toľko sme odhadovali, že nás môže byť. Ich prítomnosť je v tento deň vzácnejšia, ako im dokážeme slovami vyjadriť. Sú to seniori z nášho materského zboru. Cítiť ich podporu je balzamom na dušu. Napĺňa nás to energiou. Niektorí z tímu nevedeli, že prídu. Na ich tvárach vidím autentickú radosť. O pár minút neskôr je náš byt plný. Vlastne praská vo švíkoch. Prichádza celý tím aj ľudia, ktorých sme pozvali. Niektoré tváre nepoznám. Je zvláštne takýchto ľudí vítať vo vlastnom byte.

Pred vchodom je more topánok. Keď si prišiel posledný, musíš vedieť skočiť tri metre, aby si sa dostal k tým svojim. Rozhodnutie spred pár mesiacov, vybúrať priečku medzi dvoma izbami, stálo za to. Môže sa tu stretnúť o dvadsať ľudí viac. Mysľou mi prebehnú mozole pracovníkov a v tichu vysielam modlitbu vďačnosti. O pár minút sa bytom nesú chvály Tomu, ktorý je ich jediný hoden. Svoje starosti nenechávame pred dverami, ale nesieme ich so sebou. Svoj zrak zameriavame na Krista. Vo chvíli ticha vyznávame svoje hriechy, svoju nehodnosť pred Bohom, svoje otázky. Nechceme Bohu radiť. Iba predkladáme svoje životy a ďakujeme za kríž. Otvárame Písmo, 1.list Petra 1, 15 – 16 a premýšľame nad pozvaním k svätosti.

Slová, z ktorých mrazí. Zvlášť, keď si uvedomíme, kto ich písal. Ten, ktorý zaprel, ten, ktorý bol nazvaný satanom, ten, ktorý utiekol, ten, ktorý zlyhal. Ten, ktorý to na ceste svätosti odmietol vzdať.

Áno, ten, ktorý bol vodcom skupiny, ktorá neskôr prevrátila svet hore nohami. Obyčajný človek pozvaný k neobyčajným veciam. Hriešnik pozvaný k svätosti. Ako my všetci. Uvedomujeme si, že nemusíme byť najlepší spisovatelia alebo kazatelia, aby si nás Boh mohol použiť – musíme byť sami sebou a byť verní. Otvárať truhlice svojej duše a rozdávať z pokladu, ktorý Boh do nás vložil. Rozmnožovať hrivny. Počúvame o príkladoch svätých, ktorí nás predišli. Uvedomujeme si, že vždy, keď sa stretávame so svätými ľuďmi, rozumieme Kristovi viac. Keď ich pozorujeme alebo čítame o nich, vidíme, aký je Boh, a stretávame aj samého seba: vidíme, kým by sme mohli byť a mali byť. Svätí nie sú nadľudia, ani sa nenarodili ako dokonalí. Sú ako my. Ako každý z nás. Sú to ľudia, ktorí skôr, než dosiahli nebeskú slávu, žili normálny život, s radosťami a bolesťami, námahami a nádejami. Byť svätým nie je privilégiom niekoľkých, všetci sme pozvaní kráčať cestou svätosti. Toto pozvanie nechávame odznieť a s bázňou ďakujeme za kríž. Za to, že na tejto ceste nekráčame sami. Prosíme o silu a odhodlanie meniť svoje životy na Kristovu podobu a pripomíname si slová C.S. Lewisa: *To, ako žijeme, nie to, čo káže me, je zvyčajne náš najväčší príspevok k obráteniu iných.*

Modlíme sa nahlas. Niektorí sa spontánne chytajú za ruky. Takéto gestá majú v niektorých situáciách takmer transcendentný rozmer. Začínajú sa rozhovory. Jedla je dosť pre všetkých. Ľudia sa bavia. Niektorí v tichosti premýšľajú. Posledný zatvára dvere o pol jednej ráno. Aké dobré je byť spolu. Toľko slov, toľko myšlienok. Pane, ďakujeme, že nás učíš. Po pár hodinách je miesto znovu prázdne. Stále cítiť jemnú vôňu kapusty a drez je plný riadu. Okrem toho žiadne stopy po tom, čo sa tu tento večer dialo. Pozvanie k svätosti sa však v našich srdciach ozýva ako hrom a my s únavou zatvárame oči a ďakujeme za dar života.

Pripravila Ráchel Orvošová,
písali Diana Ivanová, Richard Nagypál

Nádej pre deti v Nepále

Správa za rok 2018 a čo v roku 2019

Radi by sme vám s naším tímom zo Slovenska a Nepálu poďakovali za prejavenú dôveru v roku 2018.

Adopcia detí v domove s plnou podporou

Ako sme vás už počas minulého roka informovali, začali sme s adopciou detí. Do detského domova môžu prísť len tie deti, pri ktorých nepálska vláda potvrdí, že sú siroty. Vláda nám nedovolila umiestniť v domove deti, ktoré sú polosiroty alebo sa o ne rodičia nestarajú, a preto sú v opatere svojich príbuzných.
Deti chodia do dobrej školy a na nepálske pomery aj dosť finančne nákladnej. Väčšinu vecí majú spoločných, aby nedochádzalo k hádkam, samozrejme okrem šatstva.
Deti majú ráno a večer spoločné stíšenia.
V súčasnosti je v domove ubytované jedno dievčatko vďaka darcom zo Slovenska.
Máme darcov aj pre ďalšie deti, ale najbližší možný termín príchodu ďalších detí do domova je začiatok júna.
Minulý rok ste okrem rodinou adoptovaného dievčatka prispeli na potreby domova sumou 60 000 nepálskych rupií (cca 500 eur).

Finančná podpora štúdia detí z chudobných rodín štipendiami

V minulom roku sme začali s poskytovaním štipendií deťom, ktoré by inak nemohli chodiť do školy. Začali sme veľmi skromne - s podporou dvoch detí. Neskôr sme rozšírili tento počet na štyri deti.
Radi by sme rozšírili počet podporovaných detí štipendiami na desať. Vždy priberáme len toľko detí, pre koľko máme sponzorov so záväzkom pravidelnej podpory našej organizácie. Minulý rok sme na tento účel poskytli 65 000 nepálskych rupií.

Podpora detí postihnutých zemetrasením v roku 2015 za rok 2018 (plné školné, šaty...)

O podpore detí z kraja Sindupalchowk sme vás informovali už niekoľkokrát a pravidelne. Dnes by sme vám ich radi predstavili aspoň na fotografiách. V budúcnosti sa pokúsime napísať aj ich životný príbeh.
Celkovo ste ich minulý rok podporili sumou 360 000 nepálskych rupií (cca 3 000 eur).

Finančná podpora kresťanskej školy štipendiami

Naším plánom na začiatku roku 2018 bolo začať podporovať kresťanskú školu alebo skôr škôlku. Veľmi sme radi, že okrem návštev a programu pre deti sme im boli nápomocní aj finančne. Pomohli sme rozšíriť počet detí na štyridsaťpäť, o ktoré sa starajú. Celkovo sme ich, vďaka vašej pomoci, podporili sumou 68 000 nepálskych rupií (cca 600 eur).

Dôveryhodní partneri a dobrovoľníci priamo v Nepále

V priebehu posledného roka sme boli schopní vytvoriť tím tvorený kresťanmi z Nepálu. Ide o ľudí, ktorým dôverujeme, a uisťujeme vás, že im môžete aj vy dôverovať. Navštevujú detí, ktoré podporujeme, zvestujú im evanjelium, pomáhajú s doučovaním bez nároku na finančnú odmenu, častokrát pod hrozbou uväznenia. V roku 2019 by sme radi získali nejaké financie na ich – ak nie mzdy – tak aspoň občasnú odmenu za ich prácu. Väčšina z nich pochádza z chudobných pomerov, no aj napriek tomu vidieť ovocie ich práce. Z dôvodov prenasledovania kresťanov v Nepále nemôžeme zverejniť fotografie týchto pracovníkov.
Prosíme, myslite na nich na modlitbách.

Osobne som za rok 2018, napriek mnohým problémom a nečakaným situáciám, neskonale vďačný. Získali sme veľa nových priateľov, podporovateľov, ľudí, ktorí sa za nás modlia. Dúfam, že rok 2019 prinesie do našich životov a práce veľa nových vecí - ťažkých aj radostných. Lebo práve to ťažké často posúva našu vieru a charakter ďalej.
Veríme, že naša práca prinesie požehnanie pre tých, ktorí to naozaj potrebujú.
Veľmi som vám vďačný za modlitby, finančnú podporu a mnohé povzbudenia.
Mám veľa plánov pre rok 2019, no uvidíme, ktoré z nich sa uskutočnia. Hlavne sa modlím o to, aby nás a našu prácu viedol náš Pán Ježiš Kristus. Ak budeme kráčať v Jeho šľapajach, tak verím, že práca, ktorú budeme konať, bude na požehnanie nielen nám, ale aj iným.

Naším hlavným cieľom pre rok 2019 je za každú cenu udržať a rozširovať fungujúce projekty a neustále dávať pozor na to, aby nám zverené financie končili tam, kde majú.
Na pomoc deťom.

S úctou
Peter Kuruc

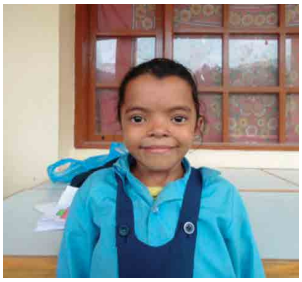

Príbeh jedného obrazu

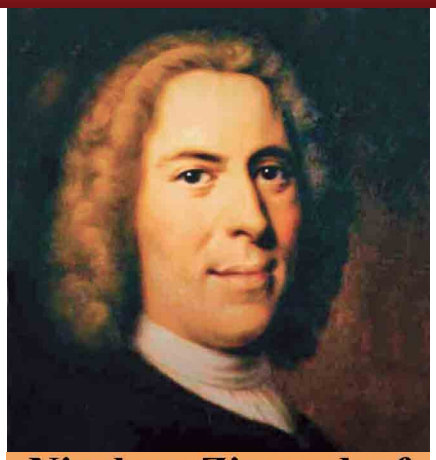

Zahĺbený do myšlienok stál maliar Dominik Fetti vo svojom ateliéri, zatiaľ čo jeho návštevník, páter Hugo, pokojne čakal na odpoveď. Nakoniec maliar prehovoril: „Je to pre mňa veľká česť, ctihodný otče, že si taký veľký oltárny obraz objednávate práve u mňa. Ale cena, ktorú mi za obraz ponúkate, nezodpovedá mojej práci. Na tomto obraze musia byť namaľované mnohé postavy. Ukrižovanie dnes nie je ľahké maľovať, je už príliš veľa takýchto obrazov. Bude veľmi ťažké vytvoriť obraz, ktorý má vyzerať inak ako všetky ostatné." „Na peniazoch nezáleží," upokojoval ho kňaz, „zaplatí ich jeden veriaci." „Tak to sa už lepšie počúva," odpovedal maliar. „Príďte opäť o mesiac, ctihodný otče, dovtedy pripravím návrhy obrazu."

Obaja sa rozišli v dobrej nálade. Dominik sa horlivo pustil do práce. Páter Hugo bol pri svojej ďalšej návšteve veľmi spokojný. Medzitým prišla jar a Dominik sa už vôbec nezdržiaval vo svojom ateliéri. Nadšene sa prechádzal po blízkom okolí, aby do svojho skicára zachytil všetok prebúdzajúci sa život. Zrazu sa zastavil celý udivený, keď na kraji lesa zbadal cigánske dievča, ktoré viazalo slamené koše.

Bola neobyčajne krásna. Mala dokonalú tvár, tmavé vlasy jej padali až po pás. Najnápadnejšie boli však jej oči, priťahovali pohľad maliara. Boli to živé, jasné, tmavé oči, v ktorých sa odrážala bolesť, radosť i šibalstvo. „Aký nádherný obraz by som mohol podľa nej namaľovať," premýšľal Dominik. „Ale kto by kúpil obraz cigánskeho dievčaťa?" Sotva dievča zbadalo maliara, vyskočilo, zdvihlo ruky nad hlavu a začalo tancovať. Vyžarovala z nej radosť a chuť do života.

„Stoj pokojne!" zvolal Dominik a začal ju rýchlo kresliť. „Nie je len krásna, ale je aj vynikajúcim modelom!" pomyslel si Dominik. „Chcem ju namaľovať ako španielsku tanečnicu!" Dohodli sa, že Pepita – tak sa dievča volalo – príde trikrát do týždňa do ateliéru, aby ju mohol maliar namaľovať.

Pepita sa v ateliéri objavila v presne určenom čase a veľmi sa čudovala všetkému, čo tam uvidela. Veľkými očami si prezerala obrazy. Najviac ju však zaujal obrovský oltárny obraz, ktorý bol krátko pred dokončením. Vždy, keď Pepita prišla k maliarovi, uprela pohľad na obraz. Jedného dňa sa nesmelým hlasom spýtala: „Kto je to?", pričom ukazovala na postavu, ktorá najviac vystupovala do popredia. „Kristus," odpovedal ľahostajne Dominik. „Čo s ním robia?"chcela vedieť Pepita. „Dávajú ho na kríž, aby tam zomrel," vysvetľoval maliar. „Otoč sa viac doprava... Áno, tak je to dobré." Dominik nerád rozprával pri práci. Ale Pepita sa neprestajne pýtala: „Kto sú tí ostatní ľudia, tí so zlými tvárami?" „Počúvaj," maliara prešla trpezlivosť, „keď maľujem, nemôžem sa s tebou stále rozprávať. Tvojou úlohou je len ticho stáť!" Dievča mlčalo, ale od obrazu sa nevedelo odtrhnúť. Premýšľala nad tým, čo asi môže znamenať. Pri každom sedení ju táto otázka zamestnávala. Z času na čas sa odvážila položiť maliarovi otázku aj napriek hrozbe, že bude pokarhaná. „Prečo ho pribíjajú na kríž? Bol zlý, veľmi zlý?" „Nie, bol veľmi dobrý." To bolo všetko, čo sa pri ďalšej návšteve dozvedela. „Keď bol dobrý, prečo ho potom ukrižovali? Zistili svoj omyl a prepustili ho?" „Bolo to, pretože…" maliar sa zastavil a zadíval sa na Pepitu. „Pretože?" zopakovala Pepita otázku, tajac dych. „Dobre teda, keď to inak nejde, tak ti to porozprávam, ale potom mi už daj pokoj."

A maliar jej porozprával príbeh kríža. Hovoril jej o tom, ako Ježiš veľmi trpel, ako sa mu ľudia okolo vysmievali a ako zomieral. Hovoril jej o tom, že Ježiš, Boží Syn nikdy neurobil nič zlé, ale zomrel za hriechy všetkých ľudí. Pre Pepitu to bol celkom nový a nádherný príbeh, zatiaľ čo pre Dominika bol tak dôverne známy, že sa ho už takmer vôbec nedotýkal. Nerobilo mu problém maľovať smrteľné úzkosti Pána Ježiša, zatiaľ čo Pepite už len myšlienka na to trhala srdce. Jej veľké, čierne oči boli odrazu plné sĺz.

Oltárny obraz a obraz španielskej tanečnice boli hotové v rovnakom čase. Pepita prišla do ateliéru posledný raz. Ľahostajne sa dívala na krásny obraz, na ktorom bola namaľovaná. Ale potom sa otočila a stála tak ako už mnohokrát pred oltárnym obrazom. „Poď," povedal maliar, „tu sú tvoje peniaze a ešte k tomu kúsok zlata, pretože si mi priniesla šťastie. Španielska tanečnica je už predaná." Pepita sa pomaly otočila. „**Však mám pravdu, že Ho veľmi ľúbite za to, čo pre vás urobil?**" povedala. Dominik očervenel, celý zahanbený. Dievča ticho odchádzalo z ateliéru, ale jeho otázka ešte stále znela v maliarovom srdci. Ponáhľal sa, aby sa obrazu čím skôr zbavil, no na tie slová nemohol zabudnúť, akokoľvek sa snažil. Maliar Dominik bol stále akýsi nešťastný. Otázka cigánskeho dievčaťa mu rezonovala v ušiach: „Však mám pravdu, že Ho veľmi ľúbite?" Bol stále nepokojnejší, nakoniec už nemohol ani pracovať. Bezcieľne sa túlal po uliciach mesta.

O niekoľko dní sa dozvedel, že do jedného domu sa nasťahoval cudzinec, ktorý sa pri každej príležitosti odvoláva na Božie slovo – Bibliu. Pri rozhovore s ním zistil, že o Ježišovi Kristovi tento muž hovorí s veľkou láskou a okrem toho vyzerá ako niekto, pre koho Ježiš znamená všetko. Tu Dominik konečne našiel to, po čom tak dlho túžil: živú vieru, živý vzťah k Bohu. Spoznal, že Pán Ježiš zomrel aj za neho. Teraz už nepotreboval nič hľadať! Už vedel, že má Pána Ježiša vo svojom srdci a že On bude stále s ním.

„To všetko urobil pre mňa!" táto myšlienka mu už nebrala pokoj, naopak, urobila ho veľmi šťastným. Našiel Pána Ježiša Krista a miloval Ho z celého srdca. Ako veľmi teraz túžil urobiť niečo pre svojho Pána, ako veľmi chcel druhým o Ňom rozprávať. „Ale ako môžem ľuďom povedať o tejto veľkej láske? Čo mám robiť? Hovoriť neviem, to je isté!"

Zatiaľ čo Dominik takto premýšľal, držal v ruke kúsok uhlíka. Bezmyšlienkovite ním začal kresliť Ježiša s tŕňovou korunou. Zrazu, ako blesk z jasného neba, mu napadla myšlienka: „Viem maľovať! Môj štetec môže druhým povedať o láske, akou ich Pán Ježiš miluje!" Potom ďalej uvažoval: „Na oltárnom obraze vyjadrovala Ježišova tvár len smrteľnú úzkosť. Ale to nie je celá pravda! Z Jeho tváre musí vyžarovať aj nevýslovná láska, akou Ježiš miluje každého človeka!" Dominik padol na kolená a zo srdca sa modlil: „Pane Ježišu, pomôž mi namaľovať Ťa takého, aký si, aby som Ťa tak vedel zvestovať." A potom už Dominik len maľoval a maľoval, maľoval so všetkou láskou k svojmu Pánovi. S vďačnosťou cítil, že pri maľovaní mu pomáha sám Pán Ježiš. Keď obraz dokončil, rozhodol sa, že ho nepredá, ale že ho daruje mestu Düsseldorf. Slová, ktoré sú v latinčine napísané pod obrazom, zatrasú návštevníkmi a znepokoja ich: „**Urobil som to pre teba! – Čo ty urobíš pre mňa?**"

Dominik často prichádzal do galérie. Stál vzadu, pozoroval ľudí, ktorí sa tlačili dopredu, a modlil sa, aby Boh jeho namaľovanú kázeň požehnal. Jedného dňa, keď návštevníkov v galérii ubúdalo, zbadal Dominik dievča, ktoré stálo pred obrazom a plakalo. Maliar k dievčaťu pristúpil a položil mu ruku na plece: „Prečo plačeš, dievča?" spýtal sa. Dievča sa otočilo. Bola to Pepita. „Keby aj mňa tak veľmi miloval!" vyšlo z nej. „Som len cigánske dievča. Jeho láska je tu pre vás, ale nie pre mňa." Slzy jej tiekli prúdom z očí. „Pepita, mýliš sa, táto láska je tu aj pre teba!" Teraz jej už Dominik porozprával celý príbeh o Božej láske. Až do neskorých večerných hodín, kým galériu nezatvorili, sedeli obaja spolu a zhovárali sa. Teraz už maliar nebol unavený z toho, keď musel odpovedať na Pepitine otázky, pretože sa pýtala na Toho, ktorého z celého srdca miloval.

Náš príbeh sa ešte celkom nekončí. Medzitým sa píše 22. máj 1719. Ani maliar, ani cigánske dievča už nie sú nažive, ale sú

u Pána Ježiša v nebi. Tu zrazu vchádza do Düsseldorfu na svojej ceste do Paríža veselý mladý šľachtic v nádhernom kočiari, a zatiaľ čo kŕmia jeho kone, rozhodol sa, že navštívi známu galériu. Je bohatý a vzdelaný. Má všetko, čo si zažiada, a je pred ním nádherný život. Teraz stojí pred obrazom Dominika Fettiho a jeho odkazom je hlboko dotknutý: „**Urobil som to pre teba! – Čo ty urobíš pre mňa?**" Znovu a znovu číta nápis a nevie sa od neho odtrhnúť. On, gróf Zinzendorf, pozná Pána Ježiša Krista! Už ako malý chlapec v Neho uveril a vedel, že Pán Ježiš zomrel na kríži aj za neho. Ale teraz, ak si to má čestne priznať, žije len sám pre seba! Stojí tu ako prikovaný, až kým svetlo v sieni nezhasne. Plačúc opúšťa galériu. Posolstvo Dominikovho obrazu od základu zmenilo život mladého grófa. Každý večer sa začal rozprávať s Pánom Ježišom. Odišiel z Düsseldorfu s pevným rozhodnutím slúžiť Pánu Bohu svojím životom i majetkom. Na svojom vidieckom sídle prijímal ľudí, ktorí boli pre svoju vieru prenasledovaní. Robil všetko pre to, aby muži a ženy, ktorí milujú Pána Ježiša, mohli odísť do ďalekých krajín a tam o ňom rozprávať. Robil pre Pána Ježiša všetko, čo mohol.

(Podľa materiálov Detskej misie spracovala Miriam Kešjarová.)

Jediná píseň světlou chvilku dá ti

Jediná píseň světlou chvilku dá ti,
jeden květ zná sen v srdci probudit.
Jediný strom se lesem může státi,
jediný ptáček poslem jara být.

Jediný úsměv nový vztah už skrývá,
jeden stisk ruky duši potěší.
Jediná hvězda lodivůdcem bývá,
jediné slovo problém vyřeší.

Při volbách jeden hlas i národ změní,
prozáří pokoj jeden paprsek,
jediná svíčka plaší zatemnění,
jediný smích přemůže zloby vztek.

Jediný krůček je počátkem cesty,
jediné slovo k modlitbě je most,
jediná naděj umí ducha vznésti,
jediný dotek hlásá laskavost.

Z jednoho slova často moudrost plyne,
i jedno srdce pravdě uvěří,
jediný život učiní vše jiné;
vše na tobě, jak vidíš, záleží.

Autor neznámý
Přeložila: Ivana Kultová

Přikládáme anglický originál, možná najdeme autora.

One song can spark a moment;
one flower can wake a dream.
One tree can start a forest;
one bird can herald spring.

One smile begins a friendship;
one handclasp lifts a soul.
One star can guide a ship at sea;
one word can frame the goal.

One vote can change a nation;
one sunbeam lights a room.
One candle wipes out darkness;
one laugh can conquer gloom.

One step can start a journey;
one word can start a prayer.
One hope can raise our spirits;
one touch can show you care.

One voice can speak with wisdom;
one heart can know what's true.
One life can make a difference;
you see…it's up to you.

Odvážná žena

Krátce před Ježíšovým ukřižováním vylila Marie na Jeho nohy drahou vůni a ještě troufalejší se nám může zdát skutečnost, že Ježíšovi otřela nohy svými vlasy.

„Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy" (J 12, 3).

Tímto činem obětovala nejen svoje celoživotní úspory, ale i svoji pověst. V kultuře prvního století středního východu ženy nikdy nenosily na veřejnosti rozpuštěné vlasy.

Pravé uctívání se však neřídí tím, co si o nás druzí myslí.

Marie byla ochotná vystavit se kvůli uctívání Ježíše hanbě. Někteří z nás možná pociťují tlak vypadat ve sboru dokonale, aby si o nich lidé mysleli, že jsou bez chyb. Snaží se, aby se ani „vlásek nezkřivil". Zdravé společenství je však místem, kde můžeme bez obav „rozpustit svoje vlasy". Kde můžeme odkrýt svoje slabosti, abychom nabrali sílu. Kde nemusíme skrývat chyby, abychom vypadali silní.

Uctívání neznamená předstírat, že se nic zlého neděje. Je to ujištění, že je všechno v pořádku s Bohem i s ostatními lidmi. Pokud se bojíme rozpustit vlasy, možná je drží sepnuté hřích.

Jeden bratr kazatel nám ve sboru často připomínal verš: **„Bože, zkoumej mě, Ty znáš mé srdce, zkoušej mě, Ty znáš můj neklid, hleď, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě veď" (Ž 139, 23-24).**

Na základě denního čtení zpracovala Marie Horáčková

Proč chodit oklikou?

Několikrát jsme se při naší kazatelské službě stěhovali a vždy jsme cítili, že nás Pán Bůh vede. Měli jsme vždy připravené místo k tomu, se s někým spřátelit a být užiteční. Nedělalo nám to žádný problém, protože naši sousedé byli opravdu připraveni právě pro nás. Trvalo to jenom krátký čas, kdy jsme byli navzájem k sobě zdvořilí a používali jenom krátké pozdravy. Velmi brzy jsme si začali přes plot povídat a sdílet si naše vzájemné radosti i starosti. Protože jsme měli v našich rodinách děti, často se i ony navštěvovaly. Hrály si na schovávanou, chodily se dívat na pohádky a také se venku něco vařilo, opékalo a hlavně společně jedlo. Když se narodila sousedům štěňátka, byly naše děti stále u sousedů. Ze začátku jsme chodili hlavním vchodem, bránou ze silnice. Bylo to trochu zdlouhavé. Jednou se tatínkové domluvili, že je už dost teplo a měl by se postavit bazén. Ne jeden, ale dva. Naše bazény rozděluje jenom drátěný plot. Vždycky při stavění jsme si pomáhali, protože ve více lidech to jde lépe. Všichni se rádi zapojili a potom se také děti chodily navzájem koupat k sousedům. Jednou se zase měl stavět u sousedů bazén a naši kluci s tatínkem vymysleli, že si raději přistaví žebřík a budou chodit přes plot, aby to nemuseli obcházet. Kluci přelezli jedna dvě i manžel, ale co my, holky? Nemohly jsme se nechat zahanbit a tak jsme to zkoušely i my. Žebřík se kymácel, měl už nějaké stáří a tak byl vyviklaný. „Maminko, spadneš!" Ale nespadla jsem a také jsem to zvládla. Avšak začala jsem o tom přemýšlet. Plot je náš, tak proč by tady nemohla být díra a časem možná branka? A hned jsem se do toho pustila... Vzala jsem jeden drát a pomalinku ho začala vytáčet a pletivo se začalo rozdvojovat. No konečně - zpátky už žebřík nebyl potřeba. Pletivo jsem rozhrnula na obě strany a vchod byl úplně na jedničku. Od té doby už neobcházíme hlavním vchodem, nám i sousedům se to moc líbí. Častokrát si něco moc dobrého podáme na talířku. Také tatínkové se radí co a jak kolem zahrady, půjčují si různá nářadí a také si můžeme pomáhat, někdy velmi rychle a efektivně. Děti nám vyrostly, ale naše hezké vztahy zůstávají. Nemohu ani vypsat, v čem všem jsme si byli pomocí, protože toho bylo opravdu mnoho. Naše sousedy máme rádi a vždy, když se vrátí z cest, jsme vděčni za jejich ochranu, protože jsou každý den v silničním provozu. Když přijdou i nějaké zdravotní potíže, můžeme s nimi prosit o pomoc našeho Boha, který nás tak dokonale zná a my Mu můžeme důvěřovat. Uvědomujeme si, že máme společné velké Boží požehnání (Efezským 2, 10). Jsme přece Jeho dílo! Bůh nás v Kristu Ježíši stvořil k dobrým skutkům, které předem připravil, abychom v nich žili.

Dana Jersáková

Príbeh môjho uzdravenia /3

Sám Boh ku mne hovorí
Neskôr pri čítaní Biblie ma oslovil text z 2Kor 1, 3 – 4: *„Nech je požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy, ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme aj my mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení a to útechou, ktorou aj nás potešil.“* Bolo to spečatením toho, že ma potešil Boh, ale pripomenulo mi to aj to, že moje uzdravenie nebolo samoúčelné. Boh ma uzdravil, aby ma mohol používať pre iných.

Boh nerobí polovičnú prácu
Po skončení vysokej školy a zavŕšení môjho trúchlenia som rok pracovala v zahraničí ako dobrovoľníčka s viacnásobne postihnutými deťmi. Mali podobné postihnutie ako moja už zosnulá sestra s tým rozdielom, že sa im dostávalo starostlivosti na vysokej úrovni, vďaka ktorej sa dožívali vyššieho veku. Prichádzali moje otázky: Prečo moja sestrička nemala také možnosti rozvoja, prečo nemohla s nami zostať dlhšie? Prečo? Život sa mi zdal nespravodlivý. Nazdávala som sa, že jej smrť som už spracovala, keď som pochopila, prečo zomrela. Táto skúsenosť ma postavila zoči-voči poznaniu, že ešte ani v tejto veci nemám pokoj. Boh ma znovu niečomu učil, lebo On nerobí polovičnú prácu. Ku koncu roka mi zrazu napadlo, že moju malú sestričku sme dostali len na tých šesť rokov, že tak to malo byť. Neočakávane som dospela k tomuto poznaniu. Modlila som sa, aby počas mojej stáže nezomrelo žiadne dieťa z mojej skupiny, lebo by som to už nezniesla. Boh ma vypočul, ale v inej skupine predsa jedno dieťa zomrelo. Poznala som ho len zbežne, ale aj tak som sa veľ-mi rozplakala. Nechápala som to. Možno to bol záver trúchlenia po mojej sestričke. Odvtedy sa ma hlboko dotkú aj úmrtia cudzích ľudí a viem spolucítiť s trúchliacimi.

Svetlo na konci tunela – dáva to zmysel
Niekoľko rokov po tejto skúsenosti Pán znovu našiel rozbité črepiny v mojom živote. Mala som dvadsaťpäť rokov, keď som pri upratovaní u mojich rodičov našla audiokazetu. Podľa dátumu na nej som usúdila, že je to záznam z pohrebu mamičky a súrodencov. Keď som si ju cez víkend vypočula, bolo to, ako keby som bola na ich pohrebe. Hoci som tam nemohla byť v reálnom čase, nemohla som sa s nimi „rozlúčiť“ a „prepustiť“ ich, Boh mi aj toto umožnil a všetko v mojom živote poukladal na svoje miesto. Na pohrebe zaznela kázeň na text z 2. listu sv. Pavla do Korintu, 1, 3 – 4. Pred časom mi práve tento text položil Boh na srdce. Uvidela som to, čo Boh videl už vtedy, keď sa to udialo.

„Naozaj si mi zverila svoj život?“
Bolo obdobie, keď som mala strach, čo by bolo, keby sa oteckovi, mame alebo bratovi stalo niečo zlé. Dlho ma držala myšlienka, že to Boh nemôže dopustiť, nebolo by to spravodlivé. Ak prišli nejaké ťažkosti, problémy, búrila som sa: „Pane, nemyslíš, že už stačí, že je toho už priveľa?“ Až po niekoľkých rokoch som dokázala vysloviť, že áno, Boh aj to môže dovoliť. Môže dopustiť hocičo, ale aj tak ostane mojím Pánom. Nech sa stane čokoľvek, nikdy nechcem stratiť vzťah s Kristom. Neskôr aj toto moje rozhodnutie prešlo skúškou. Mojej nevlastnej mame odstránili kožný nádor a predpokladali, že je zhubný. V zamestnaní som práve prežívala ťažké obdobie, hľadala som si aj nový podnájom, bola som vyčerpaná. „Už len toto mi chýbalo!“ Verila som, že Boh ma nebude skúšať viac, ako som schopná uniesť, bolo by to voči mne „nefér“. Večer ma navštívila priateľka a povedala, že Boh nie je nespravodlivý, to mi len satan chce nahovoriť. Veľmi mi to vtedy pomohlo, potrebovala som, aby ma v tom niekto utvrdil. O pár dní nato prišli výsledky z histológie – boli negatívne. O rok na to mal môj brat ťažký úraz pri požiari. Bola to tvrdá skúška viery. No v tom období som už mohla prežívať zvláštny Boží pokoj.

Ako sa naplní Slovo
Po prijatí Božieho uzdravenia a potešenia som pochopila, že jeho moc potešenia musím odovzdať iným. Tým potešením, ktoré som dostala od Pána, mám aj ja potešovať. Zo začiatku som len častejšie rozprávala svoj príbeh o utrpení a ceste uzdravovania. Priateľka ma povzbudila, aby som získala vzdelanie na vedenie terapeutickej skupiny trúchliacich. Ukončila som výcvik a teraz mám na starosti šesť ľudí, ktorým môžem pomáhať vo vyjadrení pocitov v dôsledku straty a viesť ich na ceste uzdravovania. Je zvláštne, že po toľkých rokoch ma Pán postavil do tejto služby. Vidím, že všetko, čo som prežila, má zmysel, môžem tým slúžiť iným ľuďom.

Uzdravenie
Prijatím toho, čo sa udialo, môžem žiť s Kristom úplný, vyrovnaný a radostný život. Napísala som svoj príbeh, aby aj pre teba bolo zázračné pôsobenie nášho všemohúceho Boha povzbudením.

„... pretože veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný a sväté je jeho meno...“ (Lk 1, 49).

Deme Zsuzsanna
Preložila Edita Malá

Modlitby mojí babičky

Tenkrát jsem o Pánu Bohu nic nevěděla a i když mi to bylo milé, přemýšlela jsem, proč mi babička o prázdninách, během mého pobytu u ní, čte z Bible, učí mě modlit se, děkovat Pánu Ježíši, být Mu vděčná a prosit Jej o cokoliv. Učila mě důvěře v Něho. Až mnohem později jsem pochopila, že pro mě udělala to nejlepší, co mohla v čase, který na mě měla. Bydlely jsme od sebe daleko a tak jsme se setkávaly jenom o školních prázdninách.
Po něžné revoluci jsem se setkala s křesťany a obrátila jsem se k Pánu Bohu. Šla jsem za Ježíšem. Odevzdala jsem Mu v modlitbě svůj život a začala se modlit za svoje děti, později za vnoučata. Jsem Pánu Bohu nesmírně vděčná za každé z nich, jak je vede. Ať je to jakkoliv, vím, že je to vždy dobré, protože jsou v Božích rukách a neseny na modlitbách. Moje babička se za nás modlila. Za jejího života zde na zemi se nedočkala mého obrácení, ani narození mých dětí, zemřela brzy, avšak její modlitby byly vyslyšeny v pravý Boží čas. Mohu tedy děkovat nejen za babiččino trpělivé vyučování, modlitby a přímluvy, za to, jak se mi věnovala, ale především děkuji Pánu Bohu za Jeho velikou milost, že tyto modlitby vyslyšel. Díky Jeho milosti je naše rodina tam, kde teď je. Modlitba má obrovskou sílu a Bůh má v rukou veškerou moc.
Počítá s námi. Proto se modlím za svoje děti a vnoučata s vírou, že Pán Bůh moje modlitby slyší a v pravý čas odpoví. Že vyslyšení modliteb není závislé na tom, jestli jsem ještě zde na zemi nebo už na věčnosti. Pán Bůh může udělat všechno. Nechci zmeškat čas, který teď na modlitby mám. Apoštol Pavel napsal Timoteovi: „Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Euniké, a kterou máš, jak jsem přesvědčen i ty“ (2 Tm 1, 5). Chtěla bych být takovou babičkou a matkou, ale ne vždy se mi to daří. Proto doufám v Boží smilování, v Jeho milostivé odpuštění a děkuji za příklady, které máme v Bibli, v Božím slovu.

Marie Horáčková

Zakázané návštevy

Určite som nebol prvý, čo nastúpil do nemocnice na plánovanú operáciu bedrového kĺbu, s vierou a nádejou, že konečne ma zbavia niekoľko mesiacov trvajúcich bolestí.
Hneď po prijatí mi oznámili, že od dnes sú zrušené návštevy kvôli chrípke. Nijako ma to nerozhodilo, veď tých pár dní vydržím a kontakt s rodinou a priateľmi som mal cez telefón a SMS-ky. Môj najväčší problém bol, že som v noci nevedel spať.
A tak som sa testoval, koľko veršov a textov z Písma viem naspamäť. Celkom som sa potešil a ďakoval som Pánovi, že si mnohé pasáže a verše pamätám. Pomyslel som si, že aj keď sú zakázané návštevy, ja na návštevy napriek tomu môžem v myšlienkach ísť.
A tak som postupne chodil od domu k domu všetkých bratov a sestier nášho zboru a ďakoval za nich a tiež som prosil za tých členov v rodinách, ktorí ešte nepatria Pánovi alebo odišli od Pána. Keďže spánok neprichádzal, tak som sa rozbehol po zboroch na Slovensku a s vďačnosťou som spomínal na mnohé stretnutia pri rôznych príležitostiach. Ďakoval som za kazateľov terajších, ale aj za tých, čo nás predišli do nebeského domova. Potom som si povedal, že do Čiech a na Moravu je to na skok, nepotrebujem ani diaľničnú známku. Už presne som si nespomínal, kde všade sú naše zbory, ale v mysli sa mi vynárali mnohé spomienky z celoštátnych konferencií, rôznych návštev a brigád v Prahe. Keďže sa počítam k tým skôr narodeným, mohol som si pripomenúť mnohých kazateľov a ďakovať Pánovi za ich vernosť a službu. Zvlášť za tých, ktorí boli aj na evanjelizácii v našom zbore v Miloslavove. Nakoniec ma zmohla únava a zaspal som.
V nedeľu po povinnej raňajšej jazde v nemocnici som si „odskočil" do Košíc a cez mobil som mohol naživo sledovať a počúvať kázeň a chvály. No povedzte, nie je úžasné byť Božím dieťaťom?

V. Malý

Mamičino požehnání

Kladu si otázku: „V čem spočívá a jak se to pozná, že Boží požehnání někdo má a někdo zase ne?" Možná by ho mnozí chtěli mít a nějak se jim to nedaří. Nevím, jak je to u jiných lidí, ale s jistotou mohu tvrdit, že moje maminka skutečné Boží požehnání má. Maminka je nejstarší ze čtyř sourozenců a její předkové jsou potomci exulantů.
Už i na Ukrajině ve svém raném mládí musela tvrdě pracovat, protože její otec byl ve válce a to se nezměnilo ani tady v Čechách. Již nemohla chodit do školy, jako její sourozenci, avšak musela začít pracovat a vydělávat peníze pro potřeby ostatních v rodině.
Asi vám to nepřipadá jako krásný a radostný život! Bylo to opravdu těžké poválečné období a navíc je otec opustil, šel za jinou ženou. Ale moje maminka přesto všechno ... udělala to nejlepší, co mohla. Dala svůj život do rukou Pánu Ježíši, ve kterého ve svém mládí uvěřila.
Ve svém rozhodnutí byla vždy pevná a nikdo z jejich sourozenců si tak nevážil Boží milosti, jako ona. Její věrnost v celé rodině zářila, i když stále musela ve své víře růst a stavět se k různým životním situacím. Uvědomovala si, že nikdy není na vše sama a tu nejlepší pomoc má v Bohu.
Je i jí samotné velmi líto, že nakonec zůstala věrná Pánu Bohu jako jediná z rodiny. Její sourozenci zůstali nevěřící a ani jejich děti si nenašly cestu k Bohu. Jak je možné, že věděli a okusili, a přesto Boží lásku odložili na vedlejší místo? Proto ani svým dětem do jejich života neukázali cestu k Bohu. Maminka je také jediná, která ještě žije, je smutné, že všichni již zemřeli.
Avšak ona se stále velmi raduje a těší ze svých dětí i všech vnoučat, které jsou také vděčné za Boží lásku a věrně žijí s Bohem. A to nemluvím o pravnoučátkách. I ty jsou její radostí, za ně se stále modlí. Musím napsat, že odpovědí na moji otázku je její věrnost a vytrvalost. Předala nám do našich životů to největší a nejdůležitější, co jenom mohla. Je to krásné, cítit Boží požehnání a každý den žít s Bohem.
Připomínáme si svátek, kdy rádi nosíme maminkám květiny a děkujeme jim za jejich lásku a péči. Moje maminka věděla, co je pro její děti nejdůležitější, ona je ta, které jsme za její vytrvalou věrnost vděčni.

Dana Jersáková

Křídla

Život ve strachu je život se zlomenými křídly. Nemůžeš zažít radost z volnosti, nemůžeš vzlétnout a zahlédnout celý obzor a nejenom ten kousíček kolem tebe. Jen odvaha k důvěře v Boha vrátí tvým křídlům novou sílu. Zkus mu věřit, má moc tě odpoutat od svazující přitažlivosti strachu. **Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se jako orlové...(Iz 40, 31).**

Pavel Dirda

JÁ JSEM

Vrátíme se ještě ke třetímu přikázání desatera – Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Prvoplánově nás vede především ke kontrole vlastního slovníku, hlídání si různých slovních vyjádření – zejména bezmyšlenkovitá. Ale bylo to takto myšleno? Jde jen o to, nevyslovit Boží jméno? Nebo lépe: Není za tím ještě něco víc?
Náš Vykupitel a Pán míval u posluchačů občas problém právě s použitím Božího jména. Je to zaznamenáno například u J 8, 58-59: Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem. Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet." Použil totiž slova vyjadřující Boží jméno. Takto se Bůh představil Mojžíšovi: Bůh řekl Mojžíšovi: **„JSEM, KTERÝ JSEM." A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám" (Ex 3, 14).** Takto začíná i soupis přikázání, které je součástí smlouvy mezi Bohem a Božím lidem v Ex 20, 2: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví."
Smlouva byla a je vyjádřením, že už nejsem sám za sebe, ale za svého smluvního partnera a platí to i opačně. Apoštol Pavel to v rámci nové smlouvy zpečetěné krví našeho Pána vyjádřil následovně: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne" (Ga 2, 20).
Takže si dejme pozor na naše **Já jsem**. Když Hospodin povolává Jeremiáše, slyšíme: Ale Hospodin mi řekl: „Neříkej: Jsem jen mládenec... Neboj se jich, protože já jsem s tebou, abych tě vysvobodil, je výrok Hospodinův" (Jr 1, 7-8). Neříkej já jsem, protože JÁ JSEM! Podobně vidíme i reakci Božího posla při zvěstování narození Jana Křtitele: Zachariáš pochyboval: Já jsem starý, anděl odpověděl: „Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem..." I naše „já jsem..." tak může být znevážením našeho smluvního partnera. Zachariáš načas oněměl. Promluvil, až potvrdil Boží slovo. A co my? Nejsme také němí? Není naše „já jsem... (mladý, starý, nemocný, slabý, nezkušený...)" znevážením toho skutečného JÁ JSEM, který s námi uzavřel smlouvu?

Ondřej Valenta

Totalita

Môj prvý kontakt s totalitným režimom bol hneď po narodení. Bol som len batoľaťom, keď Víťazný február 1948 postihol aj našich rodičov. Miestnymi prisluhovačmi boli označení ako „kulaci" (propagandistické označenie pre stredných až bohatých roľníkov). Všetko živé a neživé hospodárstvo pohltilo JRD a rodičia museli tvrdo pracovať, aby nás tri deti zaopatrili. Snažili sa, aby sme mali šťastné detstvo, na ktoré sa dobre pamätám. Nejako zvlášť sme nepociťovali zásahy moci do našej rodiny, až na to, že bratovi robili problémy dostať sa na strednú školu. Rodičia boli veriaci a aj keď sme bývali v susednej dedine, chodili sme do zboru v Miloslavove. Najskôr na bicykloch a motorke a neskôr na aute. Vyštudoval som strojnícku priemyslovku v Bratislave a po skončení som nastúpil do Mototechny. Vzápätí som narukoval na základnú vojenskú službu do Hraníc na Morave. Tam sme boli pomerne izolovaní od diania v spoločnosti, o čo sa snažili politickí pracovníci v armáde. Spomínam si, ako som sa vracal v noci z dovolenky presne 21. augusta 1968. Kasárne boli obkľúčené sovietskymi tankami. Už vtedy som fotografoval a mám celý album fotiek z tej doby. O fotky bol veľký záujem z radov vojakov i dôstojníkov, a keď kamaráti chodili na vychádzky, ja som sedel vo fotokomore a „zarábal som si". Ale eufória veliteľstva postupne opadla a nastalo, ako to vrchnosť pomenovala, obdobie normalizácie. Po skončení vojenčiny som sa vrátil pracovať do Mototechny a po čase som sa stal vedúcim predajne. Vedenie podniku vedelo, že som veriaci, a stále mi naznačovali, že na takom poste by mali byť členovia KSČ a nech o tom premýšľam, veď mám deti a tie iste budú chcieť študovať. Moja odpoveď vždy bola, že v prípade, že si musím vybrať, radšej sa vzdám funkcie, čo zase nechceli oni, nakoľko boli s mojou prácou spokojní. Nemal som ani potuchy o tom, že som sa dostal do hľadáčika ŠTB. Až po rokoch som si uvedomil, že štátna moc sa bála, aby sa neopakovalo obdobie pred rokom 1968. Zbierali informácie o ľuďoch a hľadali ich aj v podnikoch, hlavne od vedúcich, ktorí boli straníci. Zrejme tak dostali informácie aj o mne. Jedného dňa ma v predajni navštívil človek v civile a predstavil sa ako poručík Král a predvolal ma na oddelenie VB (verejná bezpečnosť). Nepovedal načo, a tak som bol trochu vykoľajený a premýšľal som, aký je dôvod môjho predvolania.

Išiel som teda s malou dušičkou, ale s vedomím, že Boh ide so mnou. Pri rozhovore mi dal podpísať hárok, na ktorom bolo uvedené, že svojou výpoveďou neohrozujem nikoho z rodiny ani známych. Určite som nepodpisoval súhlas k spolupráci, ale dnes si nie som istý, či môj podpis nemohli zneužiť. Tu som sa dozvedel dôvod môjho predvolania. Štátnu moc zaujímalo, ako sa cirkev správa a vymedzuje voči politike strany. Pýtal sa aj na konkrétne mená z nášho zboru a z Bratislavy. Samozrejme, bol som dobrý „partizán" a povedal som, že nič neviem o nejakom sprisahaní a hovoril som pravdu. Nebol som nijaký hrdina, ale prezradil som mu, že v zboroch sa za vrchnosť modlíme, lebo to je aj naše poslanie, o ktorom hovorí Biblia.

Tým som ho úplne odzbrojil a prepustil ma. Potom ma ešte predvolal v období pred výročím vpádu vojsk Varšavskej zmluvy, či sa niečo v cirkvi nepripravuje. Asi som si získal jeho dôveru, lebo toto stretnutie už nebolo na oddelení, ale v kaviarni pri čaji. Asi potreboval vykazovať činnosť, tak ma ešte raz zavolal a tam mi povedal, že meno Král je len krycie a povedal mi aj svoje skutočné meno. Niekoľkokrát mi radil, aby som vstúpil do strany, že nech myslím na deti. Samozrejme, že som oponoval, lebo nezdieľam tento svetonázor a oni takých nechcú.

V tom období aj moja manželka bola predvolaná na Ministerstvo vnútra SR. Na stretnutie išla tiež posilnená na modlitbách a ubezpečená, že Duch Svätý jej pripomenie všetko, čo má hovoriť. Bolo jej povedané, že dostali anonymné udanie, že tajne počúva Rádio z Vatikánu, načo ona povedala, že keďže nie sme katolíci, ak má príležitosť, počúva TWR. Samozrejme aj to bolo zakázané. Pýtal sa, čo si myslí o prípadnom preložení brata kazateľa Janka Kríška do Bratislavy. Povedala, že je presvedčená, že prvoradá úloha brata kazateľa je zvestovanie evanjelia a to môže robiť hocikde. Krátko na to dostal naozaj povolenie na preloženie do Bratislavy.

Po týchto stretnutiach by nás nebola prekvapila nejaká perzekúcia, ale chvála Bohu nikdy k tomu nedošlo. A keby aj bolo k tomu došlo, verím, že by nás Pán preniesol aj cez to.

Po nežnej revolúcii ma pán Král vyhľadal (pôsobil som už nie ako vedúci predajne, ale ako školiteľ učňovského strediska) a povedal mi, že mi závidí, lebo som sa nevzdal viery a nepodľahol tlaku pod vidinou ľahšieho života ako člen strany. Bol absolventom VUML (večerná univerzita marxizmu-leninizmu) v Moskve, no nakoniec ho vyhodili zo strany a skončil ako archivár v knižnici.

V. Malý

Jak mne Ježíš našel

Je tomu již řada let, ale vždy s radostí na tu chvíli vzpomínám. Žil jsem, jako jiní, hříchu a libostem těla. Dostavila se však nemoc, která mi posloužila, abych poznal sebe a Boha. Na pokraji hrobu jsem si říkal: Tak mladý a už mám umřít? A kam potom? Do neznáma! Ulekl jsem se toho a začal jsem hledat v Bibli. Ta mi ukázala, že nejdu dobře k věčnosti, že nemám cíl. Duch Boží mne ved dál a ukázal mi kříž Golgoty. Dostala se mi do rukou Bunyanova „Cesta křesťana" a ta mi ukázala, kde složit své břímě hříchu, které bylo již k neunesení (Ž 38, 5). Ve své úzkosti jsem hledal Boha. Šel jsem tak, jaký jsem byl, nenesl jsem nic, než své viny. Tak, jako ten marnotratný syn, jak ten publikán a jiní hříšníci, o kterých mluví Bible. Bohu dík za to, jak mne přijal. Izajáš to vyjadřuje na těchto místech (Iz 1, 18; 43, 25 a 44, 22). Sláva Bohu, že poslal Ježíše hledat a spasit to, co zahynulo (Lk 19, 10). Po tuhém zápase vešlo mi vítězství, po tísni svoboda. Bylo to venku, v přírodě, kam jsem rád vycházel. Tam ozářil moje nitro první paprsek „Milováním věčným miluji tě" (Jer 31, 4) a **„Krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu" (1 J 1, 7).** Přivlastnil jsem sobě tato zaslíbení a pokoj Boží naplnil a zhojil moje nitro. Rád chodívám zas na ta posvěcená místa, kde duše má zápasila, kde se mi nebe k zemi sklonilo. Nyní tam zápasívám za své dosud hynoucí spolubližní. Chrám přírody má své krásy i zátiší. Kdysi jsem lkával: „Kéž bych věděl, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu" (Job 23, 3). Teď smím přicházet přímo až k trůnu milosti (Žd 5, 16). Mé břímě je sňato, můj život změněn. Kristus mi dává sílu k vítězství. Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli. On hledá všechny. Pojď i ty ke Kristu a zkus to doopravdy. On tě přijme. Zanech pochyb, nedověry a odkladů. Dnes je den spasení. *A. Barot*

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, pěší turistika v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Program 50. výroční konference Odborů sester BJB v ČR a SR v Brně 3.– 5. 5. 2019

OBDAROVANÉ milostí

Text: Jan 1, 16

Z Jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí

PÁTEK

12,00 Setkání výborů ČR a SR
16,00 Registrace v Kulturním centru Babylon, Kounicova č. 20
Večeře: 17,00 – 17,45
Menza Masarykovy univerzity, Moravské náměstí č. 9
18,00 Zahájení konference: Helena Včeláková a Ruth Maďarová
Vedení: Vilma Koblischková
Vzpomínky na časy minulé...
Vzpomínají: Jan Titěra, Jarka Cihová, Iva Kernová a Elena Pribulová
Hudební skupina Maják

SOBOTA

9,00 Vedení: Ruth Maďarová
Pozdrav a úvod k modlitbám: kazatel sboru Brno Pavel Coufal
Představení nově zvolených výborů odboru sester BJB v ČR a SR
Poděkování a modlitba: Lidka Englerová a Iva Kernová
I. téma:
Milost v životě křesťana v současnosti.
Petr Coufal, kazatel sboru BJB Olomouc
Hudební skupina Maják
Oběd: 12,00 – 13,00
14,00 Vedení: Jana Pospíšilová
II. téma:
Plnost Boží milosti ve službě. Jana Coufalová, BJB Olomouc
Služba zpěvem
16,00 – 17,30
1. Procházka s průvodcem po Brně
2. Chvály s brněnskou skupinou Grace2You v KC Babylon
Večeře: 17,30 – 18,30
19,00 Vedení: Judita Kolaříková
Ohlédnutí za prací sester Spot (Vista film)
Vzpomínkový koncert Polarisky,
Slávo Kráľ, Daniel Valenta, Zdeněk Pospíšil

NEDĚLE

9,00 Vedení: Helena Včeláková
Úvod k modlitbám: Jarmila Balážová
III. téma:
Spoléhání na milost v budoucnosti. Lidka Englerová, BJB Poprad
Brněnský pěvecký sbor
Poděkování a požehnání - kazatel sboru
Zpívané požehnání - brněnský pěvecký sbor
Oběd: 11,30 – 12,30

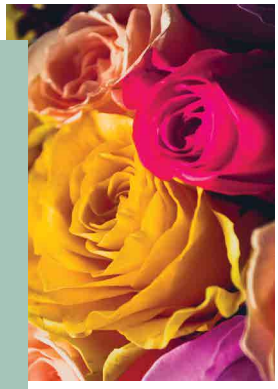

Recenzia knihy

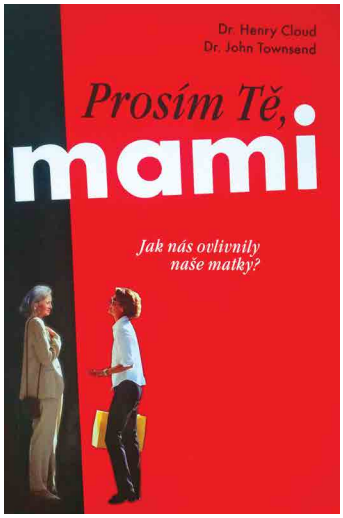

Názov knihy: **Prosím Tě, mami** (*Jak nás ovlivnily naše matky?*);
Autor: Dr. Henry Cloud; Dr. John Townsend;
Vydavateľstvo: Návrat;
Rok vydania: 2007

V máji je sviatok Dňa matiek a zväčša vtedy svoje mamičky obdarujeme a s láskou poďakujeme za to, čo nám dali, ako sa pre nás obetovali a ako sa o nás postarali. Väčšinou až keď máme vlastné deti, naozaj pochopíme, koľko sme dostali a aké bolo pre naše maminky náročné vychovať nás. Práve maminka stála uprostred toho procesu, vďaka ktorému sme dnes tým, čím sme, vzťah s ňou priamo vplýva na to, či budeme úspešní v láske a práci. Od maminky sa učíme dôverným vzťahom, získavame vzorce správania, ako sa budeme správať k iným ľuďom, ako budeme nakladať so zložitými emóciami, očakávaniami, ideálmi, stratou, smútkom a všetkým tým, čo tvorí našu emocionálnu inteligenciu. S takouto vážnosťou sa na vzťah dieťaťa a matky pozerá dvojica mojich obľúbených kresťanských psychológov Cloud a Towsend. Nikto nemá ideálnych rodičov, každý utŕžime v detstve zranenia, nie je však jedno, aké veľké a vážne naše zranenia sú. Môže sa stať, že naše maminky urobili väčšie chyby a ublížili nám viac, ako nám pomohli. V knižke preto psychológovia opisujú vplyv pôsobenia našich mám na nás samých, snažia sa nám vysvetliť, ako nás to ovplyvnilo, ale hlavne, ako sa z toho možno vyslobodiť. Práve vyslobodenie sa zo zranení je najdôležitejšou časťou knihy. Nejde o osočovanie našich mám, nejde o neváženie si ich obety, ide skôr o to, aby boli naše vzťahy zdravé, a to ako naše vzťahy s maminkami, tak naše vzťahy s vlastnými deťmi. Nemali by sme zabúdať, že s najväčšou pravdepodobnosťou totiž odovzdáme to, čo sme prijali. Jednotlivé typy matiek majú funkčné názvy, ktoré vyjadrujú hlavný problém takéhoto prejavu materstva. Prvým typom nezdravého modelu matky je *matka – fantóm*. Maminka, ktorá dieťaťu neubližuje, ale je neprítomná, a teda emocionálne neprístupná. Druhým typom matky je *matka z porcelánu*. Takáto maminka nedokáže spracovať emócie dieťaťa, je príliš ustráchaná či nahnevaná na prirodzené prejavy dieťaťa. Tretím typom je *matka – manipulátor*. Takáto maminka nedovoľuje byť dieťaťu samým sebou a pomocou pocitov viny alebo svojím hnevom kontroluje jeho správanie. Štvrtým typom je *matka – zberateľka trofejí*. Dieťa nie je prijímané so všetkými svojimi stránkami, je vyvíjaný nadmerný tlak na výkon a špeciálne úspechy. Dieťa je povzbudzované a chválené napríklad za perfektne odohraný zápas, a na druhej strane cíti sklamanie rodičov, keď sa mu športový výkon nepodarí. Nakoniec máme ešte *matku – stáleho šéfa* a *matku – večného sprievodcu*. Ak vám je niektorý typ maminky známy, možno je to knižka práve pre vás. Prajem vám odvahu a zdravé vzťahy s maminkou.

Ráchel Orvošová

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 7/8 2019 – ...nezabiješ!	Uzávěrka 10. 5. 2019
Číslo 9 2019 – ...nescudzoložíš!	Uzávěrka 10. 6. 2019
Číslo 10 2019 – ...nepokradneš!	Uzávěrka 10. 7. 2019
Číslo 11 2019 – ...nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu!	Uzávěrka 10. 8. 2019
Číslo 12 2019 – ...nepožiadaš!	Uzávěrka 10. 9. 2019

MATKA SA VŽDY MODLÍ

Z maďarčiny preložila Katka Kvačková

Oblaky zármutku sa zhromažďujú nado mnou, bolia veľmi!

K Tebe som pozdvihla svoj hlas, ó Bože – a prišiel si!

A zasvietilo slnko! „Len“ toto sa stalo,

ale moje srdce ovládol pokoj, radosť a nádej!

Mnoho divých víchrov sa prehnalo nado mnou.

Zo všetkých vyviedol ma môj Boh.

Neviem ako, nerozumiem prečo?

Ale dobre viem, že sa za mňa vždy moja matka modlí!

Na ceste života nesvieti vždy slnko.

Často chodím v tieňa hlbinách.

Že predsa žijem vo svetle? Tichu? Pokoji?

Dobre viem, že sa za mňa vždy moja matka modlí!

Môže prísť čokoľvek, kým žiť budem.

Nebudem sa báť, pôjdem smelo vpred!

Zdolám prekážok hory,

lebo dobre viem, že sa za mňa moja matka vždy modlí!

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Milan Uhrin Ondřej Valenta Foto: © Laura Pashkevich /Adobe Stock, © NatashaBreen /evanto a archív redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.